

ZUHÛR

Zuhûr

kültür, edebiyat ve tasavvuf dergisi

Sayı
42

ISSN 9771309713007
9 771309 713007
Ücretsizdir

METÂ NASRULLAH

Allah'ın (c.c) yardımı ne zaman?

42. SAYI

Bu sayının özgün PDF'i arşivde bulunamadığı için metinden dizilmiştir.

Fihrist

- 1. Hüdai Yolu**
Perihan SAVAŞ
- 2. Mescid-i Aksa**
Asiye Tekçe
- 3. es-selâmu aleyküm ve rahmetullâh**
Editör
- 4. Kudüsü Şerifteki Cennet Bahçeleri**
Dr. Abdulkadir EREN
- 5. Divan-ı Kebir'den...**
Zuhur
- 6. Filistin İçin Vicdan Çağrısı**
Mahmut BIYIKLI
- 7. İslam Seccadesinden Yoga Paspasına mı?**
Vuslat ATALAY
- 8. Peygamber Efendimizden Dualar -6**
Zuhur
- 9. Gazze'nin Saklambaç Çocukları - şiir**
Tayfur KOZAN
- 10. Batıda Eleştirmek! Ne Mümkün?**
Tufan ATMACA
- 11. Bir Mürşide Bağlanmanın Önemi**
Ali KARAKAYA
- 12. Ahde Vefa**
Yeşim Gezmiş TORTUM
- 13. Takvadır Üstünlüğü Belirleyen**
Ayşe DEMİRCİOĞLU
- 14. 7 Ekim Aksa Tufanı Üzerine Kısa Kısa: Tarih, Filistin ve Gelecek**
Doç. Dr. Abdulkadir MACİT
- 15. Mucit Bir Kadiri Şeyhi: Ahmed Süreyya Emin (k.s)**
Halis EŞREF
- 16. Gel Allah'ı zikre delim - şiir**
Hakkı Yaşar BULUT
- 17. Allah Var, Allah Var !**
Nurdan ADAK
- 18. Filistin**
Doç Dr. Yunus AKYÜREK
- 19. METÂ NASRULLAH**
Abdullah DEMİRCİOĞLU

Hü dai Yolu

PERİHAN SAVAŞ

Bazen üç bin metre ötede değil de en yakınınızdadır... Nasip olmayanda olmuyor işte... Yine yâdıma düştü erenler ve evliyalar sarayının sultanlarından Ladikli Ahmet Hü dai Hz. Bu seneki sıla yolculuğumuz daha meşakkatli bir o kadarda bereketli geçti elhamdülillah. Ne kadar da niyetimizi alsak rotamızı belirlesek te bir türlü Sivas'tan Konya ya Hü dai yoluna düşmedi yolumuz. Huzurunda bulunmayı nasiplenmeyi ne çok isterdim... Bu sene yaz tatilinde ne edeceksiniz? Deniz var mı planınızda diyorlar... Var diyorum var... Herkesin bir denizi var. Buyurun naçizane Hü dai yoluna düşsün kervanımız...

Okuma yazması olmayan velakin manevi ilim, irfan ve hikmet ehli, vera sahibi... Aşk ve muhabbet deryasında kaynayan, Rical-i Gayb erlerinden (işlerine akıl, sır ermeyen) Allah dostlarından biri Ladikli Ahmet Hü dai Hz. Konya'nın Sarayönü kazasına bağlı, Ladik Kasabası'nda dünyaya teşrif eder. Ve orada büyür orada yetişmiştir. Kendisi çok küçük yaşlardan beri çobanlık yapıyordu. Kendi tabiri ile çoban Ahmet diyordu... Babası üç evladını da "Vatan için, din için, mukaddesat için, Allah rızası için, ya şehit olun yada gazi olun" duaları, niyaz ve tembihatlarıyla kucaklayarak cepheye gönderir. Ladikli Ahmet Hü dai Hazretleri önce Balkan harbine girmiş, {Çatalca (17-18 Kasım 1912) İşkodra (28 Ekim 1912-23 Nisan 1913) savaşlarına katılmış. } arkasından birinci cihan harbi patlak vermiş ve ona katılmış, daha sonrada milli mücadele yılları başlamış ona iştirak etmiştir. Mısır tarafındaki yakada İngilizler o devrin en modern silahlılarıyla donatılmış pusuda bekliyorlardı. karanlığı yırtan bir ses, geceyi gündüze çeviren bir ışık huzmesi ve pusuya düşürülen seferi kuvvetler...

Kanal hareketinde sağ omzundan, sağ kürek kemiği üzerinden hilal şeklinde ağır yaralanan Ahmet Hü dai Hazretleri o günleri şöyle anlatır:

"Şimdiki Yahudilerin yerleştiği Gazze şehri civarında, İngilizlerle harp ederken mensup olduğum birlik İngilizlerce pusuya düşürülmüş, birliğimiz makineli tüfeklerle taranıp tamamına yakını şehit edilmiş bir kısmı da yaralanmıştır.

Bende vurularak çöle düştüm. Yanımdaki arkadaşlar da peş peşe vurularak üzerime düştüler ve şehadet şerbetini içtiler. Şehit ve yaralı arkadaşlarımın arasında sıcaktan kavrulan kumların üzerinde, bir taraftan susuzluktan yanıyor, bir taraftan da kanayan yaralarım sızlıyordu. Artık Mevla'ma yönelmiş, şehit olarak O' na kavuşma anımı bekliyordum. Bulunduğumuz mevki esas itibari ile birliğimize üç günlük yol bu arada hiçbir canlı yok. Kuş uçmaz, kervan geçmez. Ben böyle çaresiz ve baygın bir vaziyette yatarken, sabaha karşı üzerime yağmur çiselemiş bu yağmurun serinliği ile kendime gelmişim."

Hüdaî Hazretleri o anı şöyle dile getiriyor:

‘Nerelerden kurtarır Mevla insanı, hem susuz hem püryan giderken çöle.

Düşmüşüm kalmışım hayırlı ele, kalbim Mevla ile olursa bile,

nice ol çöllerde kalır Hüdaî. Sıcak kumlar üzerinde, al kanlar içerisinde

şehit olmayı bekler iken, nihayetsiz kerem sahibinin Kudret ve Vefa eli bize erişti...’

Beyaz bir at üzerinde nurani yüzlü bir zat bana doğru yaklaştı ve bana gayet yumuşak ve müşfik bir sesle:

-“Es selamünaleyküm... Ahmet yaralandın mı? Kalk bakalım yanıma gel” dedi.

Bana doğrudan isimle hitap ederek selam vermesi karşısında çok rahatlamıştım. Başımı kaldırdım:

-“Ve aleykümselam, yaralıyım, mecalim yok, kalkamıyorum” dedim.

Atından inip yanıma geldi, beni sıkıştıran şehit arkadaşlarımı üzerimden birer birer çekti. Vücudum al kanlar içerisinde susuzluktan yanıyordum.

-“Ahmet, sana su vereyim mi?”

Deyip atının terkisinden aldığı su dolu matarayı bana uzattı. Susuzluktan yanan bağrıma, o vefa elini verdiği hayat ve aşk bahşeden şifa suyunu içtim... Kana kana...

Mübarek Zat Ellerini sızlayan yaralarım üzerimde gezdirirken, ağrı ve sızılarım duruyor taze hayat buluyordum işte o su beni başka bir aleme götürdü.

Bana ne oldu ise Rahman’ın Vefa elinden içtiğim o hayat ve aşk bahşeden sudan sonra oldu... Sonra beni kaldırıp atını terkisini aldı. En yakın, üç günlük yoldaki genel karargaha götürdü. Bu yolu nasıl, ne zaman geldiğimiz bilemedim. Karargahın yakınına atının terkisinden beni indirdi. Bir değneğe kırmızı bir bez bağlayıp askerlere salladı. Ayrılacağımız zaman beni getiren bu Zat’a:

“Efendim sizi bir daha görebilecek miyim?” dedim. Mübarek Zat bana:

“Ahmet Eğer sen Hak rızası için yaşarsan her zaman seninle beraberiz. Yok, öyle yaşamazsan, bu son görüşmemiz olur.” dedi ve ilave etti...”

“Askerler gelip seni alınca sana inanmazlar. Onlara beni nöbetçi subaya götürüp, dersin. Hadiseyi nöbetçi subayına anlat benimde selamımı söyle!”

Dedi ve kayboldu. Askerler bir sedye ile gelip beni aldılar. Beni götürürken parola soruyorlardı fakat ben cevap veremiyordum. Birliğimi söyledim ama inanmadılar.

- “O birlik vurulup yok edilmiş. Hem sen kurtulduysan, senin söylediğin birlik buraya üç günlük yol. Nasıl geldin? Dediler.

Bende:

-“Siz beni nöbetçi subayına götürün” dedim. Askerler beni nöbetçi subayına götürdüler.

Nöbetçi subayı, ehli hal, aşık bir kimseymiş. Ben nöbetçi subayına birliğimizin başına gelenleri, yaralanıp düştüğümü, beni kurtaran Zat’ın gelişini ve durumunu anlatırken subay heyecanlanıyordu... kendisine;

-“Beni kurtaran Zat’ın size selamı var! Deyince nöbetçi subayı bana hürmet etmeye başladı ve:

-“Nasıl oldu, bir daha anlat!”

Diyerek üç kere tekrar ettirdi. Her tekrar edişimde ayrı bir heyecan duyuyordu. Hemen beni Kudüs’te bir hastaneye (Hilal-i Ahmer) kaldırdılar, tedavi alıp yaralarımı sardılar. Yaramı saran doktor işin farkına varmış olacak ki, beni bu günlük yolu bu yaralı halimle nasıl geldiğime şüphe ile bakanlara:

-“Sizin burnunuz koku almıyor mu? Şu hastanın kokusuna bakın. Hastaneyi misk-i amber kokusu sardı” diyordu.

Ben hastanede bulunduğum müddet içerisinde, Hocamla (Hızır AS) bir iki defa görüştük. Hocam bana:

-“Ahmet, terhis olup memleketine gittiğinde, ben yine gelip seni bulacağım merak etme!” Dedi ve gitti.

Ahmet Hüdai Hazretlerini yarası ağır. Tabipler sürekli başındalar. Tedavi için çalışıyorlar. Hasta yatağında mecalsiz bir şekilde yatarken, cephedeki arkadaşlarını (yarenlerini) düşünüyor ve hemen o haliyle cepheye gitmek istiyordu.

Ahmet Hüdai hazretleri:

“İşte Hocamın bana çölde yaralı iken gelip kurtardığı sırada verip içirdiği, bana hayat bahşeden o sudan sonra bende bir aşk başladı. Aşk ateşi, günden güne benim sinem yakmaya ve beni dağlara, ıssız yerlere sürüklemeye başladı. Evde duramaz oldum, derdimi kimseye anlatamıyordum”

‘Dağların mecnunu oldu bu Ahmet.

Kurumuşlar mizanı sırat yoluna,

Hüdam yardım eyle sen bu kuluna,

Yapışsın melekler benim salıma

Dağların mecnunu oldu bu Ahmet’...

Yine bir gün sıkıntımdan, üzüntü ve kederimden ne yaptığımı, ne yapacağımı bilmez bir halde iken, Aşk’ın galebesi ile dağlara çıkıp gittim.

Bir kış günü idi, her taraf kar kaplı. Bir baktım ki, on bir tane kurt arkama düştüler.

Durumlarından aç oldukları belli belli idi. Korkup olduğum yerde durdum, onlar da durdular.

Ya Rab! Sen muhafaza eyle!

Diyerek, Rabb’ime niyazda bulundum. Hayvanlar ağızlarını kaldırarak hep birden öyle bir uludular ki; Eza tüylerim ayağa kalktı. Tam o sırada, semadan kurtların üzerine beyaz, koyun kuyruğu şeklinde bir şey indi. Hemen kapışıp yediler ve dağıldılar.

Sonra merak edip acaba bir parça kalmış mı diye bakarken (Sağ elinin serçe parmağının uçunu başparmağı ile göstererek) ufacık bir parça buldum. Hakikatte koyun kuyruğu şeklinde beyaz ve yumuşak bir şeydi. Bu parçayı aldım yedim. Günlerce açlık hissetmedim!

İşte böyle günler aylar geçiyor. Hep gözlerim yolları gözlüyor. O'nu bekliyorum çünkü "Geleceğim" demişti.

Gönlümdeki yangın ateşi artıkça artıyor, lisanım gönlümdeki feryadı dışarıya döküyordu:

'Bekler bu Ahmet...

Böyle mi tembih etti evradı veren,

Hak'tan ayrılır mı Hakikat gören,

Aşkın dolusunu eliyle veren,

Çıkıp yollarına bekler bu Ahmet'

Tam on iki sene geçmişti ardından. Nihayet bir gün Elhamdülillah, hocam teşrif edip göründüler, artık dünyalar benim oldu.

İşte o günden sonra, hemen hemen her gün uğrar, lüzum eden ders ve malumatı verirdi. Artık zaman geldi beni alıp, kendisiyle beraber manevi toplantılara götürürdü. Kendisi gelmediği zaman, manevi yollarla haberleşir, emredilen yerlere saatinden önce varırdım. Daima böyle saatin den önce vardığım içinde üstadım beni çok sever memnun olurdu. Yüzüme baktığı zaman da yüzüm kızarır, utanırdım.

Bir gün evimde abdest alırken hocam çıka geldi heyecanlandım...

Hocam "Mevlâna, sana bir abdest almasını öğretemedik" der.

"Ne yapalım efendim. Bir çobanı peşinize taktınız. Çoban bu kadar becerebiliyor" deyince "Ahmet! Ahmet! KALB-İ SELİM arıyorlar"... der.

Ladikli Ahmet Hüdai Hz. (Okuma yazması yoktur). Bu durumunu şu beytinde dile getirmektedir:

‘Bir Üstaddan okumadım, yol nedir erkân nedir.

İlm-i Zahir okumadım, kalpteki bürhan nedir.

Ey beni yaratan Hüda’m, cümle bilgi sendedir.

Dertliler geldi kapına, hem dermanı sendedir’

İmzasını atamadığı için mühür kullanırdı. Mektuplarını kâtipleri yazardı. Bir arkadaşından mektup geldiği zaman kâtiplerine okuturdu. Cevabî mektuplarını da yine onlara yazdırırdı...

Dinî kültürü hakkında “Allâh ondan razı olsun, ben dinimi diyanetimi tabur imamımızdan öğrendim” demiştir.

Evet, Allah Dostu, büyük veli vazifeye sade ruhen değil, bedenlen de giderdi. Bu vazife ile ruhuyla-bedeniyle ispat-ı vücud ettiği, görevden eve dönünce anlaşılırdı. Çünkü üzerinde yolculuk emareleri taşırdı.

“Hocamı yedi adım geriden takip ederim. Hocam yüzüme baktığı zaman, yüzümün rengi solar. Hocam bana derdi ki: “Hüdaî! Ben çok evliya ile arkadaşlık yaptım. Sendeki hâli görmedim.”

Ahmet Hüdaî hz. bazen, “Bende bir şey yok, çobanın birisiyim.” der, bazen de âdeta coşarak: “Benim hocam ilim deryasıdır. Ne soracaksanız sorun. Ben size bir peygamberin hayatını günlerce anlatırım. Fakat sizler dinlemeye tahammül edemezsiniz.” derdi.

‘Söyleyen var söyleten var

İlm-i Hikmet öğretten var

Ol kapında bekleyen var

Affımı isterim Allâhım’

Yine sohbetlerinde dünyanın yaratılışından, peygamberlerin hayatından, Peygamber Efendimizin (s.a.s) ve ashabının hayatından bahsederdi. Büyük veliler ve âlimlerle ilgili kıssalar da anlatırdı. Sohbetine katılanlar büyük bir haz duyardı. Duygusal anlar yaşanırdı. Herkes memnun kalarak, tekrar buluşmak niyetiyle, selâm ve duâsını da alarak ayrılıp giderdi.

“Allâh’ım! Sev bizi, sevdire bizi, dünyada ve ahirette ağlatma güldür bizi...” diye dua ederdi.

Sohbetinden ve aşkla söylediği beyitlerinden sonra mutlaka “Allâh hakkımızda hayırlısını versin! İmanımı kurtarabilirsem ne mutlu bana” deyip, korku ile ümit arasında yaşardı.

Ahmet Hüdai Hz. zamanının çoğunu odasına gelen misafirlerine hizmet ederek geçirmiş, kimseye yük olmamış, almamış, hep vermiş, onları iyiliğe ve hayra davet etmiş, kimseyi ayırmadan herkese duâ etmiş, sohbetine katılan hiç kimseyi eli ve gönlü boş çevirmemiştir. Boş kaldığı zamanlarda dağlarda çobanlık yapmış, tarla ve bahçelerini ekip biçmekle meşgul olmuştur.

Ahmet Hüdai Hazretleri ömrünün son demlerinde bir müddet Konya Devlet Hastanesi’nde yatmış ve “En büyük imtihanı bu hastalık döneminde geçirdim. Allah’ın izniyle bunda da başarılı oldum. Bu imtihan neticesine ulaşacağım en yüksek makama ulaştım.” Demiştir.

Son zamanlarında hasta yatarken, “Sen gidince bizler ne yapacağız Ahmet Hüdai?” diye ağlamaya başlayan misafirlerine, yataktan doğrula-rak “ALLÂH var oğlum. Allâh var, keder yok!” demiştir.

Evlatlarından birisi eline varıp, “Baba hakkını helal et!” dediği zaman “Oğlum, bende üç emanet var. Onları sahiplerine verirsen, hakkımı helal etmiş olacağım. Sen olmasan da onlar emanetleri alıp götürecekler. Ama sen de onları görsen iyi olur.” der.

Mahmud Sami Ramazanoğlu (k.s) ile yakın bir irtibatı olan Ahmet Hüdai Hz. bu ilişkisini hayatı boyunca devam ettirmiş. Vasiyetini yaparken:

-“Mahmut Sami Efendi’ye haber edin, eğer geliriz derse cenazemi bekletin.”

Demiştir. Vefat ettiği zaman vasiyeti aynen gerçekleştirilmiş ve cenazesi Sami Efendi gelinceye kadar bekletilmiştir.

İkinci vasiyeti:

-“Osmanlı Karabulut Hocam beni yıkasın.”

Üçüncü vasiyeti:

-“Zekeriya emanetleri yerine teslim edesin”

Onu her yönüyle tanıyan bilen 40 sene arkadaşlık yaptığı hocası Hızır Aleyhisselam’dır.

Ve tarihler 8 Haziran 1969 Perşembeyi gösterirken rahmet-i Rahmân’a kavuşur. Kabri Lâdik Kasabası mezarlığındadır.

Vefatından bir kaç ay sonra oğlu Zekeriya “Haydi, odaya gel e-manetleri ver.” diye bir ses duyar.

Odaya geldiği zaman odanın kapısı kilitli olduğu hâlde 3 kişi içeride namaz kılmaktadır. Hemen o da na-maz kılmaya başlar. Birisi bembeyaz örtüler içerisinde kapalı bir vazi-yettedir. Açık olan konuşur. “Sen otur dayanamazsın.” der. Gece sabaha kadar namaz kılarlar. Bir lokma verirler, ağzına atar fakat tadı hoşuna gitmez çıkarır. Belli etmeden kenara koyar. Üç kişiden biri “O lokmayı yeseydin babanın vazifesine sen devam edecektin, nasibin bu kadarmış” der. Emanetleri isterler. Emanetlerin birisi ‘Tayy-i Mekân’ elbisesi, birisi ‘mühür’ öbürü de ‘şeceredir.’

-“Beraber kabrine kadar gidelim, babanın kabrini birlikte ziyaret edelim.” derler. Yolda giderler-ken bir şahıs bunları görür. “Bu adam fazla yaşamaz” derler. Kapalı ve bürgülü olan kabristanın biraz dışında namaz kılarlar. Namaz kılınan yerde o sene otlar kurumaz. Kabirden ayrılıp ağaçlık bir yerden geçer-lerken içlerinden bir tanesi ‘ALLÂH!’ deyince ağaçlar secdeye kapanır gibi olur. Oğlu oraya düşer bayılır. Onlar da giderler, gözden kaybolurlar.

Vardım Dostun mezarına, gelmek için nazarına

durduk aşık huzuruna, Erenlere selam olsun...

Hak aşığı, Hak dostu...

O yaşantısı ile Allah’a ve Resulüne nasıl âşık olunacağını gösterdi bizlere... Onun isteği ne dünya ne de içindekilerdi... Onun tek gayesi her yerde ve her mekânda hakikat nurunu aramak, Allah’ın rızasını kazanmaktı Hak ve hakikate ermek idi...

Allah cc şefaathlerine nail eylesin, bizleri de onların yolunda daim eylesin... Ladikli Ahmet

Hüdaî hz. duyduğumuz yoğun muhabbetimizden de haberdar eylesin... Ahmet Hüdaî hz. ve bütün Hak aşıklarına yüzlerce Fatiha...

Kaynakça:

Ahmet Elma'nın kitabındandır bir kısmı.

Bir kısmı da: Ladikli Ahmet Hüdaî derneğinden (alıntıdır)

Mescid-i Aksa

ASIYE TEKÇE

En kadim şehirlerden olan Kudüs ve Müslümanların ilk kiblesi sayılan Mescid-i Aksâ, Müslümanlar nezdinde çok kıymetli bir yerdir. Mescid-i Aksâ; Aramicede Beth makdeşa, İbranicede Beth ha-mikdaş ve Arapçada Beytü'l-makdis (mukaddes ev) olarak anılmaktadır. Ayrıca Arapçada Aksâ, "uzak" anlamına geldiğinden, Mescid'in Mekke'ye olan uzaklığı sebebiyle burası "Aksâ" olarak isimlendirilmiştir.[1]

Tam olarak hangi tarihte inşa edildiği bilinmese de Mescid-i Aksâ, yeryüzünde Kabe'den sonra inşa edilen ikinci mescit olarak kabul edilmektedir.[2] Nitekim bir hadiste Ebû Zerr el-Gifârî, Rasûlullah'a yeryüzünde ilk önce hangi mescidin inşa edildiğini sormuş; Hz. Peygamber ise ilk önce Mescid-i Harâm'ın sonra da Mescid-i Aksâ'nın inşa edildiğini ifade etmiştir.[3]

Mescid-i Aksâ'nın inşasına dair işlemler Hz. Davud döneminde başlamış ancak tamamlanması oğlu Hz. Süleyman zamanında gerçekleşmiştir.[4] Mescid-i Aksâ, Hz. Süleyman'dan sonra çeşitli dönemlerde yıkım ve yağmalamalara maruz kalmıştır. Bâbil Hükümdarı II. Buhtunnasr'ın MÖ. 586 yılında Kudüs'ü işgalinde mabet tahribata uğramıştır. MÖ. 515'te mescit yeniden inşa edilmiş, daha sonra birkaç defa daha istilaya uğrayan Kudüs, kısa bir süre Partların hakimiyetine girmiştir. MÖ. 37'de I. Herod tarafından Kudüs ele geçirilmiş ve mabet, genişletilerek yeniden yapılmıştır. MS. 70 yılında Titus kumandasındaki Roma ordusunun işgaliyle Kudüs tahrip edilmiş ve mabet tamamen yıkılmıştır. Şehir Hadrien zamanında (MS. 117-138) yeniden imar edilmiş ve Jüpiter Tapınağı yapılmıştır. Ancak daha sonra bu tapınak da yıkılmıştır.[5]

Defalarca yıkımlara maruz kalan Mescid-i Aksâ, Hz. Peygamber döneminde bugünkü haliyle ayakta değildi. Bununla birlikte Mescid'in sadece temelleri kalmıştı.[6] Müslümanların Kudüs ve Mescid-i Aksâ ile ilgileri Mekke döneminde başlamıştır. Hz. Peygamber'in mirâc yolculuğuna Mescid-i Aksâ'dan çıkması Mekke'de vuku bulmuştur. Ayrıca Rasûlullah'ın Mescid-i Aksâ'ya getirilmesine İsrâ sûresinde de bahsedilmektedir.[7] Bilindiği üzere Müslümanların ilk kiblesi Mescid-i Aksâ'dır. Bu durum Medine döneminde, Hicret'in 17. ayına kadar sürmüştür.

Müslümanların Mescid-i Aksâ'ya karşı ilgileri bunlarla sınırlı kalmamış kiblenin değişmesinden sonra da artarak devam etmiştir. Âyet ve hadislerde Mescid-i Aksâ ve Kudüs'e atfedilen değer Müslümanların bu ilgi ve alakalarının temel nedenidir. Kur'an'da Kudüs ve Mescid-i Aksâ'nın çevresinin bereketli ve mübarek kılındığına dair âyetler vardır.[8] Nitekim "Kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu (Muhammed'i) bir gece Mescid-i Harâm'dan çevresini bereketli kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüren Allah eksikliklerden münezzehtir. Hiç şüphesiz O, hakkıyla işitendir, hakkıyla görendir." [9] âyeti hem Mescid-i

Aksâ'nın çevresinin bereketli olduğunu hem de Hz. Peygamber'in Mirâc gecesi Kudüs'e götürüldüğünü göstermektedir.

Rasûlullah'ın "Sadece şu üç mescide yolculuk yapılır: Mescid-i Harâm, (Medine'deki) benim bu mescidim[10] ve Mescid-i Aksâ." [11] buyurması Müslümanları ibadet amaçlı seyahate yönlendirdiği gibi bu mescitlerde kılınan namazların faziletine de işaret etmektedir.[12] Aynı şekilde Mescid-i Aksâ, Mescid-i Harâm ve Mescid-i Nebevî'de kılınan namazların diğer mescitlerde kılınan namazlardan daha faziletli olduğunu bildirmesi[13] ve Hz. Meymûne'nin (r. anhâ) Mescid-i Aksâ için tavsiyede bulunmasını istemesi üzerine Rasûlullah'ın: "Oraya gidin ve orada namaz kılın! Şayet oraya gidemez ve namaz kılamaz iseniz kandillerde kullanılan yağdan oraya gönderin." buyurarak Mescid-i Aksâ'da namaz kılınmasını teşvik etmesi ve âyetlerde buranın mukaddes bir belde olarak anılması bu mescidin sahâbe nezdindeki önemini ve değerini diri tutmuştur. Hatta Hz. Peygamber döneminden itibaren bazı sahâbîlerin ibadet ve ziyaret maksadıyla Mescid-i Aksâ'yı ziyaret ettikleri bilinmektedir.[14]

Hz. Peygamber'in vefatından sonra da Mescid-i Aksâ'ya atfedilen değer ve önem devam etmiştir. Hz. Ebû Bekir döneminde meydana gelen Ecnâdeyn Savaşı ile Filistin'in kapıları Müslümanlara açılmış,[15] Hz. Ömer dönemine gelindiğinde ise Kudüs fethedilmiştir (16/637).[16] Hz. Ömer fetihten sonra Mescid-i Aksâ'nın yerini buldurmuş, Mescid'e Hz. Peygamber'in girdiği kapıdan girmiş, Mescid'in bulunduğu alanı temizletmiş ve orada namaz kılmıştır.[17]

Emevîler döneminde Mescid, halife Abdülmelik b. Mervân tarafından yeniden inşa ettirilmiş; Abbasiler döneminde ise depremde hasar gören Mescid'in tamirâtı yapılmıştır. 425/1034'te deprem yüzünden hasar görmüş, Fâtımî Halifesi Zâhir döneminde ise yeniden inşa edilircesine onarılmıştır. Selâhaddîn-i Eyyûbî, Kudüs'ü haçlılardan kurtardıktan sonra bu onarımı esas olarak imar faaliyetinde bulunmuştur. Günümüzde var olan binanın büyük bir kısmı Zâhir dönemine aittir. Mescid-i Aksâ, Memlükler ve Osmanlılar döneminde de pek çok defa onarılmıştır.[18]

1917 Balfour Deklarasyonu ile İngilizler, Yahudilerin Kudüs'te siyasi bir teşekkül oluşturmalarını destekleyeceklerini belirtmeleri üzerine 11 Aralık'ta İngiliz askerleri Kudüs'e girmiş; şehir ve dolayısıyla da Mescid-i Aksâ 1917'den 1948'deki İsrail Devleti'nin kuruluşuna kadar İngilizler mandası altında kalmıştır.[19] Bu tarihlerden itibaren Müslümanlar nazarında son derece önemli bir yere sahip olan Kudüs ve Mescid-i Aksâ, İsrail'in işgal, baskı, zulüm ve soykırımlarına maruz kalmıştır. Bu durum maalesef günümüzde hala devam etmektedir.

KAYNAKÇA

Altun, İsmail. "Sahabe Gözünde Kudüs ve Mescid-i Aksâ". İlahiyat Tetkikleri Dergisi 47

(2017), 153-169.

Bozkurt, Nebi, “Mescid-i Aksâ”. Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi. 29/268-271. Ankara: TDV Yayınları, 2004.

Buḥârî, Ebû Abdillâh Muhammed b. İsmâîl b. İbrâhîm el-Cu'fî. Saḥîḥu'l-Buḥârî. thk. Muhammed b. Nâsır. 9 Cilt. b.y.: Dâru Davkî'n-Necât, 1422/2001.

Ebû Dâvûd, Süleymân b. el-Eş'as b. İshâk es-Sicistânî el-Ezdî. Sünen-i Ebî Dâvûd. thk. Şuayb Arnavud – Muhammed Kâmil Karabelli. 7 Cilt. b.y.: Dâru'r-Risâleti'l-Âlemiyye, 1430/2009.

el-Aselî, Kâmil Cemîl, “Kudüs”. Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi. 26/334-338. Ankara: TDV Yayınları, 2002.

İbn Mâce, Ebû Abdillâh Muhammed b. Yezîd Mâce el-Ḳazvînî. Sünenü İbn-i Mâce. thk. Muhammed Fuâd Abdülbâkî. 2 Cilt. Kahire: Dâru İhyâi'l-Kütübi'l-Arabiyye, 1373/1953.

İbnü'l-Esîr, Ebü'l-Ḥasen 'İzzüddîn Ali b. Muhammed b. Muhammed eş-Şeybânî el-Cezerî. el-Kâmil fi't-târîḫ. thk. Ömer Abdüsselâm Tedmurî. 10 Cilt. Beyrut: Dâru'l-Kitâbi'l-Arabiyyi, 1417/1997.

Komisyon. Hadislerle İslam. 7 Cilt. Ankara: T. C. Diyanet İşleri Başkanlığı, 2020.

Müslim, Ebü'l-Hüseyn Müslim b. el-Haccâc b. Müslim el-Kuşeyrî. el-Câmi'u's-saḥîḫ. 5 Cilt. Beyrut: Dâru İhyâi't-Türâsi'l-Arabiyyi, 1412/1991.

Tirmizî, Ebû İsâ Muhammed b. İsâ b. Sevre. Sünenü't-Tirmizî. thk. Muhammed Fuad Abdülbâkî. 5 Cilt. Kahire: Matbaatü Mustafa, 1395/1975.

Yıldız, Hakkı Dursun, “Ecnâdeyn Savaşı”. Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi. 10/385. İstanbul: TDV Yayınları, 1994.

[1] Bozkurt, “Mescid-i Aksâ”, 29/268.

[2] Yeryüzünde ilk inşa edilen mescit Kabe’dir. bk. Âl-i İmrân 3/96.

[3] Müslim, “Mesâcid”, 2.

[4] Bozkurt, “Mescid-i Aksâ”, 29/268.

[5] Bozkurt, “Mescid-i Aksâ”, 29/269-270; Altun, “Sahabe Gözünde Kudüs”, 162.

[6] Altun, “Sahabe Gözünde Kudüs”, 162-163.

[7] İsrâ 17/1.

[8] A'râf 7/137; İsrâ 17/1; Enbiyâ 21/71, 81; Sebe' 34/18.

[9] İsrâ 17/1.

[10] Buḥârî'de Mescidi'r-Resûl olarak geçmektedir.

[11] Buḥârî, “İkâmetü's-şalât”, 1; İbn Mâce, “İkâmetü's-şalât”, 196; Tirmizî “Salât”, 127.

[12] Komisyon, Hadislerle İslam, 2/157; 7/518.

[13] İbn Mâce, “İkâmetü’ş-şalât”, 198.

[14] Altun, “Sahabe Gözünde Kudüs”, 156.

[15] Yıldız, “Ecnâdeyn Savaşı”, 10/385.

[16] İbnü'l-Esîr, el-Kâmil fi't-târîh, 2/329-331.

[17] Altun, “Sahabe Gözünde Kudüs”, 163.

[18] Bozkurt, “Mescid-i Aksâ”, 29/270-271.

[19] el-Aselî, “Kudüs”, 26/338.

es-selâmu aleyküm ve rahmetullâh

EDITÖR

Merhabalar Efendim. Fuzûlî merhum der ki “Tükenmeyince kevâkib güneş tulû etmez / Dökülmeyince şükûfe nihâl ber vermez. (Yıldızlar tükenmedikçe güneş doğmaz. Çiçekler dökülmedikçe de fidan meyve vermez.)

Bugün, İslâm âlemi büyük sıkıntılara düçâr olmuş bir vaziyettedir. Şüphesiz bu sıkıntıların en önemli sebeplerinden biri Müslümanların birbirlerini Peygamber (s.a.v) Efendimizin emrettiği şekilde sevmemesidir. Gönüller birbirinden uzak düşmüş, bedenler uzakta... Müslüman ülkeler arasında ortak hareket edecek mekanizmalar kurulmuş olsa da işlevsiz kalmış durumda. Hâl böyle olunca, Filistin başta olmak üzere, zâlimlerin zulmü altında inim inim inleyen çocuklar, kadınlar, masum insanlar ümitsiz bir şekilde sıranın kendilerine geleceği günü bekliyorlar. Halbuki, İslâm Ülkeleri birlikte hareket ederek ve cesur adımlar atsalar, mazlum Müslümanlara hızlı bir şekilde el uzatacak, zâlime “Dur!” diyecek şekilde konumlansalar her şey çok farklı olur. Ümitsiz değiliz. Her dâim Rabbimize iltica ediyor ve Müslümanların birliği için dua ediyoruz.

Zirâ, yıldızlar tükenmedikçe, gecenin karanlığı son raddeye varmadıkça güneş doğmaz...

Kudüs Şerifteki Cennet Bahçeleri

DR. ABDULKADIR EREN

Bugünlerde ne yazık ki ümmetin kapanmayan yarası Filistin'deki kardeşlerimizin acısıyla yatıyor kalkıyoruz. Böyle olması da aslında imanımızın göstergelerinden. Çünkü Resulullah Efendimiz "Mü'minler birbirlerini sevmekte, birbirlerine acımakta ve birbirlerini korumakta bir vücuda benzerler. Vücudun bir uzvu hasta olduğu zaman, diğer uzuvlar da bu sebeple uykusuzluğa ve ateşli hastalığa tutulurlar." (Buhârî, Edeb, 27; Müslim, Birr, 66) buyurmuşlardır. Rabbimizden tez zamanda kardeşlerimizi felaha erdirmesini, zalimleri kahru perişan etmesini niyaz ediyoruz.

Resullullah Efendimizin dünyada ki cennet bahçeleri diye tavsif ettiği ilim/zikir meclislerinin içlerinde kurulduğu tekkeler, sufi hayatın ortaya çıkışıyla birlikte, ilk kiblemizin olduğu Kudüs'te de yayılmaya başlamıştır.

Mutasavvıf ibn Berrecan'ın 61 yıl önce keşfen fethini müjdelediği Kudüs'ün, 1187 yılında Hittin savaşıyla, Selahaddin Eyyübi ve ordusundaki birçok tasavvuf ehli tarafından fethedilmesinin ardından, büyük kumandan, Latin patriğinin sarayını dervişlere tahsis etmiş ve ismini Hankah-ı Salahiye koymuştur. Ayrıca bazı mekanları onlara tahsis ederek vakfiyelerle devamlılığını sağlamıştır. Eyyübiler ve Memlukler devrinde de sufi hayat desteklenmiş, Sultan Baybars birçok zaviye yaptırmıştır.

1095 yılında İmam Gazali Nizamiye medreselerini ve Bağdat'ı terkedip nefsin terbiye etmek için inziva hayatını tercih etmiş, iki yıl Şam'da Emevi camiinde, daha sonra da bir müddet Mescidi Aksa'da kalmıştır. Burada kaldığı süreçte meşhur eseri İhyaü Ulumuddin'in bir bölümü olan er-Risaletü'l Kudsiyyeyi, buranın halkına atfen yazmıştır.

1516 yılında Mercidabık Savaşıyla Kudüs, Yavuz Sultan Selim tarafından Osmanlı himayesine geçmiş ve Kudüs'teki tarikatlar ve tekkelerin sayısı giderek artmıştır. Osmanlı Devleti, Filistin'de ve özellikle Kudüs'te pek çok tekke/zaviye kurmuş, kurulmasına müsaade etmiştir. Özellikle Mevlevilik Osmanlı'nın Kudüs'ü almasıyla beraber bu bölgede de yayılmıştır.

Peygamber Efendimizin miraç mucizesinin gerçekleştiği ilk kiblemizin olduğu Kudüs'ün müslümanlar için çok özel bir yeri vardır. Mutasavvıflar içinde miraç hadisesinin gerçekleştiği bu topraklar, bir nevi manevi miraç olan, aşk binitine binip halktan Hakka gidişi, nefis makamlarından geçişi simgeleyen seyrü sülûku hatırlatmakta ve bu nedenle ayrı bir önem kesbetmekte, birçok sufiyi kendisine çekmektedir. Meşhur sufilerden Süfyan-ı Sevrî, Rabia el-Adevî, Bîşr el-Hâfî, Seri es-Sakatî, İbrahim Edhem, İmam Gazâlî, İbn'ül Arabî, Alâeddîn Ali Erdebilî, İbrahim Gülşenî, Mevlânâ Halid-i Bağdadî, Abdülganî Nablusî ve Hüseyin Vassaf gibi birçok mümtaz şahsiyet bu mübarek toprakları ziyaret etmişler, burada ibadetü taat ile

meşgul olmuşlardır.

Tekkeler ilk çağlarından itibaren birçok yolcunun uğradığı ve belli bir süre kaldığı yerler olmuşlardır. Evliya Çelebi gibi ünlü birçok seyyahta yaptıkları uzun yolculuklarda buralarda kalmışlar ve tekke ortamından, buradaki dervişlerin güzel ahvalinden yazdıkları eserlerinde bahsetmişlerdir. Bu seyahatnamelerden; Mevlevî, Kadirî, Nakşibendî, Rûfâî, Ahmedî, Şâzelî, Kalenderî, Halveti gibi pek çok tarikat dergâhının Kudüs'te faaliyet gösterdiğini öğrenebiliyoruz. 1670 yılında Kudüs'e giden Evliya Çelebi seyahatnamesinde Kudüs için "Havasının hoşluğundan halkının yüz renkleri kırmızıdır. Gayet garip dostu, zevk ehli, tarikat ve hâl ehli adamları var" diye bahsetmektedir. Ayrıca Kudüs-i Şerif içindeki imaretleri anlatırken şöyle der: "Dünya görmüş âşıklara malum ola ki bu Kudüs-i Şerif küçük şehir görünür ama toplam 240 mihrap sayılır. Mescid-i Aksa ve iç kale camiinden gayri hepsi medrese ve zaviye (tekke) mescitleridir. 7 dârülhadis (büyük medrese), 10 dârulkurrâ (Kuran öğretilen medrese), 40 sibyan mektebi (ilkokul) ve 70 tarikatın birer tekkeleri vardır. Bunlardan Abdülkâdir-i Geylanî, Seyyid Ahmed El-Bedevî, Sa'di, Rufâî ve Bâb-ı Amûd'un iç yüzünde Mevlevî tekkesi mamur ve mesiregâh yeridir. Bu yazılan tekkelerin dervişleri mevcut olup her mübarek gecelerde âyin-i Muhammedî olur, sağlam vakıfları vardır."

Kudüste ki tarikatlar ve tekkeler müritlerine verdikleri dini-ruhi eğitimin yanında o bölgedeki dinî, ilmi ve kültürel hayatının belirlenmesinde de aktif rol alıyorlar, sanki günümüzdeki bir çok stk gibi çalışıyorlardı. Ayrıca Hac yolcuları içinde bir uğrak yeri olmuşlardı. Filistin'deki ilk meşhur kütüphanelerden biri, Kâdirî tarîkatî şeyhlerinden ve Şâfii fakîhi Şeyh Muhammed bin Muhammed Halîl tarafından kurulmuştur. Bu da Kudüs'te sûfîlerin ilmî hayatta da aktif olduklarını gösteren nişanelerden biridir.

Kudüste yakın zamana kadar faal olan belli başlı tekkeleri Afgan tekkesi, Özbek Tekkesi, Hindî Tekkesi, Kudüs Mevlevîhanesi olarak sayabiliriz.

Mescid-i Aksa'nın Gavanime Kapısı yakınında yer alan Afgan Tekkesi, Kadiriye tarikatı mensupları ve 1633 yılında dönemin Kudüs Valisi Muhammed Paşa tarafından yaptırılmıştır. Bugün Kudüs'te aslî haliyle varlığını sürdürebilen tek zaviye Afgan Zaviyesi'dir. Afgan Tekkesi, Tarikatı Aliyeyi Kadiriye'ye bağlı bir tekkeydi. Son dönem Afgan Tekkesi şeyhi, bir gazeteye verdiği röportajda şöyle anlatmaktadır:

"Filistin; Kadiriye, Halvetiye, Şazeliye, Nakşibendi tarikatlarının en önemli merkezlerinden biri olmuştur tarih boyunca. İsrail işgalinden hemen önce Filistin'de 50'ye yakın tekke vardı. Şimdi ise sadece bir tane kaldı." Ayrıca tekkelerine 200 yıl önce Osmanlı devleti tarafından verilen ve hala muhafaza ettikleri fermana

"Bu tekkenin yağı ve aşî kıyamete kadar verilecektir." yazmaktadır.

Tekke bünyesinde bulunan konukevi, yüzyıllarca pek çok yolcuyu ağırlamıştır. Meşhur fakih Abdülganî en-Nablusî de bu zaviyede misafir edilmiştir. Zaviye 11 oda, bir mescit, üç su deposu ve ihtiyaç sahipleri için bir çamaşırhaneden oluşmaktaydı.

Bir diğer Kadiriye tekkesinde Zeytin Dağı'nın tepesinde Hazreti İsa'nın göğe yükseldiği yer olduğuna inanılan bu bölgede Kudüs Sancak Beyi Mehmet Paşa tarafından kurulmuştur.

1615 yılında Kudüs Sancakbeyi Mehmet Paşa'nın damadı Kapıcıbaşı Sufî Osman Ağa ibn Abdulmuin tarafından kurulan Özbek Tekkesi nakşibendiye tarikatına bağlı bir tekkeydi. Buranın en önemli özelliği ise gelen misafirlerin kayıtlarının tutulmasıydı. Bu kayıtlarda misafirlerin adları, baba adları, doğum yerleri, uyrukları, tekkeye geliş ve ayrılış tarihleriyle birlikte nereden gelip nereye gittikleri mevcut idi. Zamanında hac yolcularının konakladığı bir yer olan tekkede misafirlere et, kuru üzüm ve havuçla yapılan meşhur Özbek pilavı ikram edilirdi.

Bir cami ile dört adet derviş hücrelerinden oluşan tekke günümüzde artık sadece cami işlevi görmektedir.

Kudüs'teki Hintli hacılar tarafından 13. yüzyılda kurulan Hindî Tekkesi Ahmed er-Rufai hazretlerinin kurduğu Rifaiyye tarikatının tekkesiydi. Hintli hacılar mübarek hac seferlerinde bu tekkeye sıkça uğrarlardı. Osmanlı Devleti de bu tekkeye resmî yardımlarda bulunmuştur. Günümüzde ise tekke yerinde konuk evi ve Hint Kültür Merkezi bulunmaktadır.

1516-1539 tarihleri arasında kurulan Kudüs Mevlevîhanesi, St. Agnes Kilisesi'nin camiye çevrilmesi sonucu oluşmuştur. Avlusunda Mevlevî dedelerin türbeleri bulunmaktadır.

12 Aralık 1991 tarihinde, son Şeyh Adil el-Mevlevî'nin Trablusşam'a yerleşmesiyle tekke kapanmıştır.

Tasavvufi hayat halk içinde Hak ile olmayı öğütlemiş, toplumun dini kültürel ve ahlaki hayatında çok aktif bir yeri olmuştur. Kudüste kurulan bu tekkeler buna çok güzel birer örnektir. Tasavvufi hayat birilerinin iddia ettiği gibi cihad ruhunu söndürmez tam aksine manevi aşk ile bu ateşi daha da tutuşturur. İzzettin el kassam tugaylarının adlarını aldığı son dönem Osmanlı alim ve imamlarından meşhur İzzettin el Kassam'ın babası da bir medresede müderris ve mahkeme üyesiydi. Medrese âlimliğinin yanı sıra mutasavvıf yönü de vardı. Kendisi Kadirî tarikatının o bölgedeki mürşidi olarak tanınıyordu. Böyle bir baba tarafından kendileri yetiştirilmişti.

Her yok oluş içinde bir dirilişi içermekteydi. Her acının sonunda bir mutluluk vardı. Her sancı bir doğumu müjdelardı. Umuyoruz ki Filistinli kardeşlerimizin bu kıyamı uyuyan ümmeti Muhammedin uyanmasına vesile olur. Yine Rabbimizden niyazımız odur ki zalimleri perişan

kardeşlerimizi muzaffer eder. Mesih ve İsa (as) ın gelişıyle harabe olan şehirlerden yeniden güller açar. İnaniyoruz ki zafer inanlarındır ve zafer yakındır. Selam ve dua ile.

Kaynak:

1. Kudüs'te tasavvufi hayat V Akkaya - Huzuru Bekleyen KUDÜS, 2020
2. Kudüs'te bir tekke... Tekkede bir not Muhammed Berdibek 2016 tarihli köşe yazısı
3. Şerife Memiş, Osmanlı Taşra Toplumu ve Vakıf Kurumu: Kudüs 1703-1831, , Hacettepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Doktora Tezi, Ankara 2016

Divan-ı Kebir'den...

ZUHUR

Ben kavuşma gününde şimşek, ayrılık gününde de ağlayan bulut gibiyim(c. II, 924)

- Kutsal ruhlara benden selam söyleyin. Bizden önce gelip gitmiş aşıklara benden haber gönderin, haber götürün.
- Ben vuslat gününde şimşek gibiyim. Ayrılık gecesinde ise buluta benzerim. Söyle bakalım, sen bu iki karmakarışık halden hangisindensin?
- O güneşin önünde ayın, yıldızın, mumun, kandilin adını anarsanız, Allah sizden hoşnut olmaz.
- Onun aşkının matbahını bırakır da şu zenginlerin sofrasına giderseniz, çanağınız boş kalsın, aç gözlü bir dilenci olun.
- Siz gönül ateşini nereden alabilirsiniz? Ben size yol göstereyim: Salına salına hoş bir şekilde yürüyüp giden padişahlar padişahının atının nalından çıkan şimşekten alırsınız.
- Sevgilinin bulunduğu yere ölüyü götürseniz dirilir, oraya haram götürseniz helal olur.
- Onun aşkı, mademki canın ayağından binlerce bağı çözüyor; öyle ise, ne olur iki elimden de tutun, beni oraya götürün.
- Ben bu gazelleri aşk levhasından yazdım. Tebriz'in övündüğü Şems'e bunları, bu kuldan bir armağan olarak götürünüz.

İnsanın değeri ne ile ölçülür; bilir misin? Aradığı şeyle! İnsan neyi ararsa ona layıktır. (c. II, 916)

- Yerden biten, baş kaldıran ağaç ve yaprak şunu söylerler: Hocam, ne ekersen ancak onu biçersin.
- Sana sayılı olarak verilen nefeslerden eğer son nefesin kaldı ise, aşktan başka hiç bir şey ekme! Çünkü insanın değeri neyle ölçülür, bilir misin? Aradığı şeyle. İnsan neyi ararsa ona layıktır.

- İki elini de kendinden, kendi varlığından yıka, kendini görmekten, kendini beğenmekten kurtul, kurtul da gel aşk sofrasına otur! Çünkü, su, temizlik için, el yüz yıkamak için yaratıldı.
- Sevgilisi kendi evine gelmek lütfunda, tenezzülünde bulunmuşken, ev sahibinin evine gelmemesi, boş yere sağda solda dolaşması, o kişinin aptallığını gösterir
- İnsan Hz. İsa olursa, elbette koşa koşa Hz. Meryem'in yanına gelir. Eğer insan şeklinde eşek ise, eşeklerin yanına varır.
- Bir kişinin yol arkadaşı sakî olursa, o kişi ayık olabilir mi? O içtikçe semirmez mi; gelişmez mi?
- Sana gizlice söyleyeyim; Gül neden gülüyor? Onun sevgilisi avucunun içindedir. Hep onu koklar durur da, ondan ötürü gülüp duruyor.

Filistin İçin Vicdan Çağrısı

MAHMUT BIYIKLI

Zor zamanlarda yaşıyoruz. Değerlerin aşındığı insanlığın kalbini kaybettiği bir çağdayız. İnce yürekli bir şaire bile ben bu çağdan nefret ettim etimle kemiğimle nefret ettim dedirten bir dönemin tam ortasındayız.

Savaşların canlı yayınlanarak canımızı yaktığı günlere şahitlik ettik. Tonlarca bombanın çocukların zayıf bedenlerine atıldığı günleri gördük. Evleri yakılan yurtları işgal edilen insanların çaresizliğine derman olamadık.

Pasif bir seyirci olmanın ötesine geçemedi kardeşliğimiz. Elimizle önleyemediğimiz kötülüğü dilimizle reddedemediğimiz gibi kalbimizle bile buğz edemedik.

Bir yandan yıkımlar yaşanırken ağıtlar göğe yükselirken bir yandan insanların oyunda eğlencede olması bir kez daha vicdan dediğimiz ve her halimizle muhtaç olduğumuz o asil kavramı gündemimize taşıdı.

Elbette vicdan bir kalbi olanlar için derin bir anlam ifade ediyor. İnsanlıktan nasibi olmayanların çok uzağında kalan bir kavram.

Bazılarının acıma sevme gibi duyguları körelmiş. Dünyada yaşanan coğrafyada olup bitenler sadece sıradan bir haber metni. Gazze’de yaşanan acılardan sonra gözünde yaşları misafir etmeyen herkes kendini sorgudan geçirmelidir.

Bu sorgu insana vicdanını kaybedip kaybetmediğini net bir şekilde gösterecektir. Vicdanın kaybolması kıyametin habercisidir. Modern insan farkında olmadan kendi kıyametini yaşamaktadır.

Nefsinin sınırsız isteklerinin peşinde koştuktan bitap düşmüş vaziyette ruhunun isteklerine zaman ayıramamaktadır. Nefsin esiri olanlar özeleştiri yapamazlar. Hangi güzel hasletin kendisinden uzaklaştığının bile farkına varamazlar.

Sorgulanmayan nefis putlaşır. İnsan bir müddet sonra kendi yarattığı putu kutsamaya başlar. İnsan başıboş yaratılmamıştır ama nefsinin arzularının peşine düşmesi onu boşluğa çeker. Montaigne “Vicdan kendimizi keşfetmemize, kendimizi kınamamıza ya da suçlamamıza neden olur.” Der. Kendini keşfedemeyen yanlışını kınayamayan hatasına pişman olamayanlar vicdanını çoktan yitirmiştir.

Din duygusu güçlü olan insanların vicdan muhasebesi sağlam olur. Milli şairimiz’’İmandır o

cevher ki İlâhî ne büyüktür. İmansız olan paslı yürek, sinede yüktür!’’ Der. Paslı yürekte merhamet olmaz. Cevherini kaybeden nefretle dolar. Bu açıdan baktığımızda iman nasıl bir nasip meselesiyse vicdan da bir nasip meselesidir.

İnsan yaratılışı itibariyle saf temiz bir fitratla yaratılmıştır. Fakat sonradan kalbe giren virüsler insanı kilitlemekte ve kirletmektedir. Kalbi mühürleneler vardır bir de. Onlar iyi ve güzel olan her şeyden mahrumdurlar. Şefkat merhamet gibi ulvi değerleri onlardan çekilmiştir. Mühür vurulduktan sonra vicdan da oradan uzaklaşmıştır. İnsanlığa kan gözyaşı ve zulüm sunanlar kalbi mühürleneler zalimlerdir. Onları vicdana çağırarak boş bir uğraştır.

Rayından çıkmış dünyayı normale çevirecek olan hiç şüphesiz vicdan sahipleridir. İyilerin aktif olması kötülüğün iktidarını yenecektir. Vicdansızların kararttığı evrenimize yeniden ışık getirecek olan aydınlık savaşçılar vicdanlılar olacaktır. Onların Filistin için yaptığı vicdan çağrısı çok kıymetlidir.

İnsanlığa Filistin için çağrıda bulunanlar Gazze’de soykırım uygulanırken meydanları doldurmuş ve zalimlere karşı yüreklice haykırmasını bilmişlerdir. Dünyayı vicdanlıların güzelleştireceğini bir kez daha herkese göstermişlerdir.

Bu manada vicdan denilince aklıma hemen Rachel Corre gelir. Rachel bu yüz yılın vicdan kahramanıdır. Filistinlilerin vatanlarının işgaline karşı çıkmak için Siyonist tanklarının karşısına durmuş ve terör devletinin vicdansız askerleri tarafından nazik bedeni tankın altına alınarak ezilmiştir.

Siyonist ve emperyalist barbarlığa karşı vicdan sahiplerinin verdiği savaşta Rachel adeta bayraklaşmıştır.

Hülasa zulüm ile abad olunmayacağı tarih boyunca test edilmiştir. İsrail de vicdansızlığının bedelini elbette ödeyecektir.

İnancımız kavi umudumuz diridir. Bir gün mutlaka Filistin devleti yeniden kurulacak ve bütün insanlığın sığınacağı bir vicdan yurdu olacaktır.

Vicdan çağrısına sessiz kalmayanlara selam olsun.

İslam Seccadesinden Yoga Paspasına mı?

VUSLAT ATALAY

“Biz, Kur’ân’dan öyle bir şey indiriyoruz ki o, mü’minler için şifâ ve rahmettir...” (İsra,82) diye buyurmuştur Cenâb-ı Allah Yüce kitabımız Kur’an-ı Kerim’de. Hem maddi hem manevi dertlerimize derman olmaktadır kitabullah. Sevgili Peygamber Efendimiz (sav) de hadis-i şeriflerinde ‘Fatihâ her türlü hastalığa şifadır.’ (Darimî, Fadlu’l-Kur’an, 12) buyurarak bizlere kaynak edinmemiz gereken doğru yolu işaret etmiştir. Yüce Kitabımız ve Resullulâh Efendimizin (sav) mübarek söz ve davranışları; -her yönüyle insanlığa büyük bir kapı, büyük bir yol gösterici ve dahi büyük bir şifa kaynağı olarak- bu örneklemeler dışında da birçoklarını barındırmaktadır. Ancak bizler bu ummanda yol almak yerine manasına ve amacına vakıf olmadığımız ve küfre giden yollarda çare aramaktayız.

Popüler kültürde son yıllarda hayatımıza spor ya da sağlıklı yaşam başlıkları ile sokulmaya çalışılan en önemli ve tehlikeli konuların başında yoga gelmektedir kanaatindeyim. Kendisinin çok iyi bir Müslüman olduğundan dem vurup seccadelerini serip beş vakit namazlarını kaçırmadıklarını gururla anlatanlar, yine gururla yoga paspasını da serip meditasyonlarını da yaptıklarını anlatmaktadırlar. Ancak bilmedikleri ya da bilip umursamadıkları mevzu ise bu yaptıklarının hak olmayan bir dine ve inanışa ait bir ibadet şekli olduğudur. Hâlbuki Sevgili Peygamberimiz (sav) ‘Kim bir kavme benzemeye çalışırsa, oda ondandır.’ (Ebû Davud, 4/403) buyurmuş ve kati bir dille batıl din ve ideolojilere benzemeyi yasaklamıştır. Hal böyleyken, bu kadar kesin bir yasaklama varken manevi olarak ruhlarını temizledikleri bir meditasyon aracı olduğu gibi bir gerekçe ile bu benzemenin masumlaştırılmasına ve normalleştirilmesine nasıl izin verilebilir?

Yoga, Hinduizm ve Budizm’de kişiye birtakım ilâhî bilgiler ve yetenekler kazandırarak, onun arınmasına ve hakikate ulaşmasına aracı olması amacıyla uygulanan bir yöntemdir. Bu hak olmayan dini inanışta bulunulan mekânın en yüksek yerinde bulunan bir putun önünde (onların inanışına göre huzurunda) ve bu putlara secde ederek ruhlarını temizlemekte ve sonsuz mutluluğa ulaşmaktadırlar. Bu işlemi yapanlarda yogi olarak adlandırılmaktadır. Dolayısıyla hak olmayan bir dini inanışın ibadeti hiçbir surette spor aracı ya da şifa kaynağı olamaz.

‘Kalpler ancak Allah’ı anmakla huzur bulur.’ (Ra’d, 28) buyruğu ile Cenâb-ı Mevla biz

insanlara en güzel arınma, rahatlama yada meditasyon yolunu göstermişken, Hinduizm ve Budizm'in çok önemli bir ibadet türü olan yoga da çare aramaktan ivedikle vazgeçmeliyiz. Müslümanlar olarak, helal ve haram sınırları karşısındaki tutumumuza bakmalı ve her birimiz şu soruları kendimize sormalıyız: Helal-haram duyarlılığı çerçevesinde bir hayat mı yaşıyoruz? Yoksa bir idrak tutulması içinde miyiz? Müslüman her adımında helal bilinciyle yaşamalı haramlardan uzak durmak için elinden gelen mücadeleyi vermelidir.

Peygamber Efendimizden Dualar -6

ZUHUR

Namazdan sonra dua etmek, tesbihat yapmak Efendimizin sünnetlerindendir. Bizler bazen işlerimizin yoğunluğunu bahane ederek vakit namazlarını aceleyle kılıyor, dua etmeyi, tesbih çekmeyi ihmal ediyoruz. Belki de bizlere verilen müjdelerden kendimizi mahrum bırakıyoruz. Halbuki Peygamber Efendimiz namazdan sonra okunan duaların ve çekilen zikirlerin önemini bize şu hadisi ile açıklamaktadır.

Ebû Hüreyre'den (r.anh) rivayet edildiğine göre, bir gün Ebû Zer el-Gifari Rasûlullah'a (a.s) gelip:

-Ya Rasûlullah! Mal varlığı olan zenginler, yüksek dereceleri ve cennetin tükenmez nimetlerini alıp götürdüler. Biz fakirlerin hali ne olacak? Onlar, bizim gibi namaz kılıyorlar, oruç tuttuğumuz gibi oruç tutuyorlar. Üstelik onların maldan ötürü faziletleri var. Malları ile hac yapıyorlar, umre yapıyorlar, cihad ediyorlar, sadaka veriyorlar. Peygamber Efendimiz onlara buyurdu:

- "Sana bir şey öğreteyim mi? Onunla seni geçenlere yetişirsin. Senin yaptığını yapmayan hiç kimse de sana yetişemez." Bunun üzerine Ebû Zer:

- Evet, ya Rasûlullah! deyince Peygamber Efendimiz şöyle buyurdu:

-"Her namazın arkasında otuz üç defa tesbîh (Subhânallah), tahmîd (Elhamdülillah), tekbîr (Allah-û Ekber) getirdikten sonra "Lâ İlahe îllallâhu Vahdehü Lâ Şerîke lehu, Lehu'l-mülkü ve Lehu'l-hamdü ve Hüve Alâ Külli Şey'in Kadîr" sözü ile yüzü tamamlarsa, günahları deniz köpüğü kadar dahi olsa, onlar bağışlanır." [1]

Bu hadis biz günahkâr kullar için ne büyük bir müjde değil midir? Dua bir nevi kulun Allah'a yolladığı bir mektuptur. Yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim'de geçen birçok dua vardır. Bu dualardan bazı örnekler verecek olursak;

رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ يَكُونُ لَكَ يَوْمَئِذٍ ثَلَاثُ نَدَىٰ ۖ فَاذْكُرْهُمْ يَوْمَئِذٍ وَكَانَ دُونَكَ مُدَّةَ رَمَلٍ مَّعْدُودٍ ۚ

"Rabbimiz bize dünyada da iyilik ver, ahirette de iyilik ver ve bizi cehennem azabından koru" [2]

يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ ۖ قُمْ فَأَنذِرْ ۚ فَاذْكُرْهُمْ يَوْمَئِذٍ وَكَانَ دُونَكَ مُدَّةَ رَمَلٍ مَّعْدُودٍ ۚ

“Ey Rabbimiz! Bize gücümüzün yetmediği işler de yükleme! Bizi affet! Bizi bağışla! Bize acı! Sen bizim Mevlâmızsın. Kâfirler topluluğuna karşı bize yardım et!”[3]

اللّٰهُمَّ اِنَّا نَعُوْذُ بِكَ مِنْ اَنْ يَّكُوْنَ لَنَا فِتْنَةٌ مِنْ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّرَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِنَا اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ

“Rabbimiz! Bizi hidayete erdirdikten sonra kalplerimizi eğriltme. Bize katından bir rahmet bahşet. Şüphesiz sen çok bahşedensin.”[4]

اللّٰهُمَّ اِنَّا نَعُوْذُ بِكَ مِنْ اَنْ يَّكُوْنَ لَنَا فِتْنَةٌ مِنْ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّرَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِنَا اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ

“Rabbimiz! Şüphesiz biz iman ettik; ne olur günahlarımızı bağışla ve ateşin azâbından bizi koru!”[5]

اللّٰهُمَّ اِنَّا نَعُوْذُ بِكَ مِنْ اَنْ يَّكُوْنَ لَنَا فِتْنَةٌ مِنْ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّرَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِنَا اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ

“Ey Rabbim! Beni ve soyumdan gelecekleri namazı devamlı kılanlardan eyle; ey Rabbimiz! Duamı kabul et. Rabbimiz! Hesap görülecek günde, beni, anamı babamı ve inananları bağışla.”[6]

Yine Efendimizin namazlardan sonra okuduğu ve bizlerin de okumasını tavsiye ettiği dualar vardır.

اللّٰهُمَّ اِنَّا نَعُوْذُ بِكَ مِنْ اَنْ يَّكُوْنَ لَنَا فِتْنَةٌ مِنْ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّرَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِنَا اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ

Sevban'dan (r.anh) rivayet edildiğine göre, şöyle demiştir: Rasûlullah (a.s) selam verip namazdan çıkınca üç kere istiğfarda bulunup: “Allah'ım sen selamsın. Selamet de sendendir. Ey celâl ve ikrâm sâhibi sen münezzehsin, sen yücesin” derdi.[7]

اللّٰهُمَّ اِنَّا نَعُوْذُ بِكَ مِنْ اَنْ يَّكُوْنَ لَنَا فِتْنَةٌ مِنْ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّرَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِنَا اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ اَوْ نَكُوْنَ فِتْنَةً لِّبَيْنِ رَّبِّكَ

Abdullah İbni Zübeyr'den (r.anh) rivayet edildiğine göre, Peygamber Efendimiz selâm verince her namaz arkasında şöyle derdi: “Allah’tan başka hakkıyla ibadete layık hiçbir ilah yoktur. O birdir ve hiçbir ortağı yoktur. Mülk O’nundur, hamd da O’nadır. O, her şeye gücü yetendir. Güç ve kuvvet ancak Allah’tandır. Allah’tan başka ilah yoktur ve O’ndan başkasına ibadet etmeyiz. Nimet ve fazilet O’nundur. Bütün güzel övgüler O’nadır. Allah’tan başka ilah yoktur. Kafirler hoşlanmasa da dinin sahibi yalnız O’dur.”[8]

اللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَىٰ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ
وَبَارِكْ وَسَلِّمْ عَلَىٰ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

Ali b. Ebî Tâlib’ten (r. anh) nakledilmiştir ki: Rasûlullah (a.s) namazda selâm verince; “Allah'ım benim işlediğim ve işleyeceğim gizlediğim ve açıktan yaptığım, yapmakta ileri gittiğim ve senin bilip benim bilmediğim tüm günahlarımı bağışla. Öne geçiren de sensin geride bırakan da. Senden başka ilâh yoktur.” diye dua ederdi.[9]

اللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَىٰ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ
وَبَارِكْ وَسَلِّمْ عَلَىٰ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

Muğîre ibni Şu'be'den (r.anh) rivayet edildiğine göre; Rasûlullah (a.s) namazı bitirip selâm verdiği zaman şöyle derdi: “Allah’tan başka ilah yoktur. O birdir ve hiçbir ortağı yoktur. Mülk O’nundur, hamd O’na’dır.O her şeye gücü yetendir. Allah’ım! Senin verdiğine mani olacak senin mani olduğunu da verecek hiç kimse yoktur. Makam sahibinin sahip olduğu şeyler senin yanında kendisine hiçbir fayda vermez.”[10]

اللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَىٰ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ
وَبَارِكْ وَسَلِّمْ عَلَىٰ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

Ümmü Seleme annemizden rivayet edildiğine göre Efendimiz şöyle dua ederdi: “Allah’ım! Kendisinden önce bir şey olma-yan Evvel sensin. Allah’ım! kendisinden sonra bir şey olmayan (Ahirsin) sonsun. Alnından tuttuğun her hayvanının şerrinden sana sığınırım. Allah’ım! Günahtan, tembellikten ve kabir azabından sana sığınırım. Zenginlik ve fakirli-ğin fitnesinden de sana sığınırım. Günaha gir-mek ve borçlanmaktan da sana sığınırım.”[11]

اللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَىٰ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ
وَبَارِكْ وَسَلِّمْ عَلَىٰ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

00000000 00000000 0000000000 000000000000 000000000000 00000000 0000 0000000000.
 000000

“Allah’ım! Senden en güzel şeyi, en güzel duayı isterim. İyi başarı, iyi ameli de dilerim. Hayırlı sevap, hayırlı yaşam, hayırlı ölüm di-lerim. Ayağımı kaydırma, terazimi ağır eyle! Derece mi yükselt, namazımı kabul et, hatamı bağışla! Senden cennetin en yüksek derecele-rini dilerim. Amin! [12]

Rabbim bizlere hakiki iman, güzel bir ahlak, şükredici bir kalp, zikredici bir dil, kaza ve kadere rıza gösteren hayırlı bir ömür versin. Daima O'nun rızasına uygun işler yapmayı ve son nefeste Ehl-i sünnet itikadına uygun bir iman ve tövbe nasip eylesin.

[1]Ebû Davûd, Vitir, 24

[2]Bakara 2/201.

[3]Bakara 2/280.

[4]Âl-i İmran 3/8.

[5]Âl-i İmran 3/16.

[6]İbrahim 14/40-41.

[7]Tirmizi, Salat,112: Nesai, Sehv, 81.

[8]Nesai, Sehv, 83.

[9]Ebû Davûd, Vitir, 25.

[10]Ebû Davûd, Vitir, 25.

[11]Taberani, Mu'cem'ul Evsat, 6218.

[12]Taberani, Mu'cem'ul Evsat, 6218.

Gazze'nin Saklambaç Çocukları - şiir

TAYFUR KOZAN

Kanlı ellerinde hangi çileyi yoğurdun be çocuk!

Hangi ızdırabı taşıdın masum yüreğinde.

Yanan şehirlerin buğusunda kaldı gözlerin.

Yorgun, aç ve susuz...

Titriyorsun, üşüyorsun,

Biliyorum tutacak bir el, bir tebessüm arıyorsun.

Kor betonların yalnızlığında kaldın be çocuk!

Sessizce akan göz yaşında, süzülen kanında

İçinde "anne" olan bir düş kuruyorsun.

İnsanlık öldü be çocuk!

Kibirli saraylarda firavunlar doğarken,

Musa'yı arıyoruz, kör vicdanların paslı sürgününde.

Ebreheler bir olmuş kıtalar aşarken,

Ebabiller bekliyoruz taa ötelerde.

Sen şimdi cennet ülkesinde,

Bir beyaz karanfil olup gittin be çocuk!

Söyle! Kaç melek selamladı seni firdevs cennetinde.

Bakma öyle ey çocuk!

Uşulca çekip giderken isimsiz kardeşlerin,

Belki bir sır gibi kalacak eskimiş kitaplarda.

Kimse bilmeyecek, kaybolacak çürümüş vicdanlarda.

Sanma ey çocuk! Hak nuru yarım kalacak

Biliyorum! siyonun zalimleri KAHROLACAK..

Batıda Eleştirmek! Ne Mümkün?

TUFAN ATMACA

Bismillah diyelim Ben-i Âdem'in Efendisi Hz. Muhammed (sas) Efendimiz'e salat ve selamlarımızı iletelim. Hz Ali (ra) 'Bir zulmü duyup onu duyurmayan o zulme ortak olmuştur' sözünden çıkarak şu andaki Filistinlere yapılan mezalimi gözardı edemeyiz.

Gelelim Batı'da doğan dilini anadili seviyesinde bilen örfüne ve diyalektiğine vakıf olan birisi olarak dergide bazı noktalara değinmek istedim. Zülcenaheyn lakabını mürşidi Hacı Mustafa Hayri Efendi'den (v. 1979) alan Hacı Abdullah Efendi'nin okuduğu Cuma Hutbesinden alıntı yaparak devam edelim 'Allah'a ve ahiret gününe iman eden ya hayır söylesin veyahut sussun.' Hadisi Şerifinde buyurulduğu üzere.[1] Karanlıkların ufkumuzu kapladığı bu günlerde imanımızın en alt tabakası olan kalbimizle buğzetmek boynumuzun borcu. Mümin için Kuran'da bir canı bile öldürmenin bütün insanlığı yok etmeye denk sayıldığı bilirse, hassasiyetimizin nasıl olduğu aşıkardır. Hangisine yanalım İkinci Cihan harbinden bu yana toprakları gasp edilen ve zulüm altında inleyen Müslüman milletlere (Doğu Türkistan, Filistin, Yammu Keşmir, ...) mı yanalım? Ya da savaş (I. ve II. Körfez, Afganistan harpleri) ve şiddet sebebiyle çeşitli sürülmelere işkencelere maruz kalan (Çeçenler, Boşnaklar, Karabağlılar, Filipinli ve Rohinya Azınlıkları, Guantanamo, ...) Müslümanlara mı ağlayalım? Yoksa şu anda çok şiddetli devam eden Gazze'deki ölen çocuklara, kadınlara, yaşlılara ve evlatlarını yitiren babalar mı üzülelim?

Ben değil şair resmetsin medeniyet denilen tek dişi kalmış canavarın portresini. Hiç yalan bu kadar vicdanları sarmamıştır insanları kör etmemiştir. Dedim ya Batı'dan devlet kanallarından, genel medyadan haberleri takip ediyorum. Savaş bu ölü olur diyorlar ama anlamadığım ilk zamanlarda çok üzülerek, ve ancak seyrettiğimiz Ukrayna savaşında şu kadar çocuk öldürüldü diye insanlığa vicdan dersi veren ve lanse eden bizim Batı Dünyası konu Filistinli çocuklar ve insanlar olunca gıkını çıkarmıyor. Herkes görmüştür New York dev ekranlarına '... İsrail ve insanlık yanında olun' diye reklam koymuşlar. Belçika'da ilk başlarda insanlar tepkilerini sokaklarda gösterebilmişlerdi, şimdi ise ölüm sessizliği var. Asıl ölü toprağı Müslümanlar üzerine serpilmiş sanki, insanlar Belçika ve Hollanda'da buradan silah yardımı sevkiyatına müsaade edilmesin derken, tepkiler ancak sosyal medyadan.

Kimin garantisi var yarına çıkacağına diyerek en azından dua edelim. İlk başlarda Müslüman sporcular Avrupa'da tepki gösterirken şimdi ise sus pus. Siyasiler bir kaçı dışında kimse açıktan tepki gösteremiyor. İklim sorunu ve Dubai'deki yeşil çözüm önerileri konuşulur oldu. Yahu insanlar ölüyor her gün 1000 yakın çocuklar, kadınlar, yaşlılar bombalardan ölüyor bunların suçu ne ey batmış insanlık. Flaman Bölgesinde açlık sınırında yaşayanları, sokaktaki göçmenleri haber yapanlar acaba vicdanları acıyor mu? Kardeşlerim bizlerin gönlümü bu kadar hüznü, kanayan insan vicdanı mı, yoksa biz mi aşırı duygusalız bilemedim.

Allah'ım bir an önce uyanmayı bizlere ve bütün insanlığa nasip etsin. Allah'ım Ümmeti Muhammed'e merhamet et, yardım et, sıkıntılarını bertaraf et ve insanlığı da bu girdaptan çıkmayı salık versin.

Aziz ve Latif Peygamberimizin yüce ruhuna, salât ve selâmımızı ilimler adedince iletiyor, salavat getirirken riyadan ve kibirden sizlerin affına sığınıyor dualarınızı bekliyorum. Ya Rab, Kurbiyeti İnsanı Kâmil nasip et ve ahiri da'vahüm ve enilhamdülillahi rabbil alemin... ayetindeki dua ile yazımızı sizlere sunuyorum.

Bâkî ve Kevserî selamlar...

Tufan Atmaca

[1]13.01.2023 Cuma Hutbesinden.

Bir Mürşide Bağlanmanın Önemi

ALI KARAKAYA

Biz insanlar tabiatımız itibariyle sosyal varlıklarız. Yani kendimiz gibi başka insanlarla ilişki, iletişim içerisine giren hatta girmek zorunda olan, bu ilişki ve iletişim esnasında da yerine göre karşı tarafı etkileyip ve karşı taraftan etkilenip, bir şeyler öğrenen, değişen, yenilenen ve gelişen varlıklarız. Başkalarıyla ilişki ve iletişimimiz bize sadece olumlu yönden bir katkı yapmaz. Olmamış, ham ruhlarla bir arada bulunmak, gönlümüzde yıkıcı duyguların hayat bulmasına, kendimiz hakkında kuşkulara kapılmamıza, farkında olmadan da olsa bir kısım kötü huyları ve alışkanlıkları onlardan almamıza veya onlara vermemize bir araç olabilir. Bundan dolayı Allah Kur'an-ı Kerimde bizlere sadıklarla, doğrularla beraber olmamızı emreder. Zaten atasözü olan “bana arkadaşını söyle sana kim olduğunu söyleyeyim” sözü de bu hakikati ifade eder. İşte gerçek bir Mürşide bağlanmak, mürşidin yardımı ve etkisiyle, kişi için yeni bir kişiliğe, sağlam ve doğru bir karaktere adım atmaya, takva dairesine girmeye, Allah'ın rızasını kazanma yörüngesinde hareket etmeye başlamaya neden olabilir. Çünkü gerçek bir Mürşid sağlam bir kişiliği olan, kendini kötülöklere kapatmış, İlahi rıza eksenli yaşamı kişilik haline getirmiş bir kişidir. Aynı zamanda kendisine bağlananları, kendisinin (mürşidin) benimsediği yaşam biçimine, yani takva dairesine sevk etme, İlahi rızayı arayan, kendini kötülöklere kapatan bir insan haline gelmeye doğru irşat etme gücünü de sahiptir. Kişi herhangi bir cemaate, tarikata katılmadan bir şeyhe bağlanmadan, yalnız başına İslam'ı yaşamaya gayret edebilir. Fakat yalnız başına kalkışılan bu iş henüz yürümeyi yeni öğrenmeye çalışan bir çocuğun durumuna benzer. Bundan dolayı sık sık düşmeler yaşanması doğaldır. Fakat kişi geçekten etkilendiği, İslam'ı bilen ve hayatı ile bütünleştirmiş, kendisine bağlananları terbiye etme yeteneği ve yetkisine sahip bir Mürşide el verdiği zaman, artık yeni yürümeyi öğrenen çocuğun elinden devamlı tutan ve onu düşmelerden koruyan bir el gibi, kendisine yol gösteren ve yollar açan bir kaynak ve yardımcı edinmiş olur. Yani artık günahlara karşı mukavemeti artar, İslami yaşam biçimini benimsemesi kolaylaşır. Bu açıdan bir Mürşide bağlanmak kesinlikle çok faydalı hatta zorunludur.

Ahde Vefa

YEŞİM GEZMİŞ TORTUM

Ahid; verilen kesin söz, bağlamak sıkıca düğümlemek anlamına gelir. Vefa ise; kendisiyle ömrün sonuna kadar muhabbeti, ilgi ve alakayı kesmemek anlamına gelir. Dolayısıyla Ahid ve vefanın birlikte zikredilmesi çok manidar bir anlam oluşturur ki, bu da: Verilen, vaat edilen ahid, söz ile ömür boyunca alakayı kesmemek.

İnsanoğlu ilk vaadini bezm-i eleste, ‘Ben sizin Rabbiniz değil miyim?’ sorusuna : ‘Evet, Rabbimizsin’ diyerek söz vermiş, kabul etmiş kelime-i şehadetle de bu ahdimizi tekrarlamışızdır. Bu ahde göre bizler, bizi terbiye eden, hayatımızı kontrol eden, yasak koyan ve düzenleyen tek merci olarak bir Allah’ı bileceğiz. Kulluğumuzu yalnız Allah’a tahsis edeceğiz ve yalnız onun önünde eğilip secdeye kapanacağız. Verdiği bu söze sadakat gösterenleri Kuran şöyle haber vermektedir:

“Hayır! Gerçek onların dediği değil her kim sözünü yerine getirir ve kötülükten sakınırsa, bilsin ki Allah sakınanları sever.” (Al-i İmran süresi 76. Ayet)

Şüphe yok, sana bîat edenler, muhakkak ki, Allah'a bîat ederler. Allah'ın yed'i onların ellerinin üstündedir. Artık kim (ahdini) bozarsa kendi aleyhine bozmuş olur ve her kim de Allah ile üzerine muâhedede bulunduğu şeyi yerine getirirse ona da (Allah Teâlâ) büyük bir mükâfaat verecektir. (Fetih Suresi 10. Ayet)

Yüce Allah’a karşı vefadan sonra Âlemlerin Efendisi Hz. Peygamber (s.a.v.)’e vefa gerekir. O’na vefamızı, O’nun izinden giderek, yaşantısını hayatımıza aktararak ve mübarek adları anıldığında, O’nu salâvat ve selamla anarak göstermeliyiz.

Abdullah b. Ebi’l Hamsâi nin aktardığı şu hadise, Efendimiz (s.a.v.)’in ahde vefaya ne kadar önem verdiğini bizlere göstermektedir. “Hz. Peygamberle kendisine peygamberlik verilmeden önce bir yerde buluşmak üzere konuşmuş ve vaatleşmiştik. Fakat unutmuştum, üç gün sonra aklıma geldi ve hemen konuştuğumuz yere gittim. Baktım ki orada bekliyor. Beni görünce, “Ey genç delikanlı! Bana biraz sıkıntı verdin çünkü (sözümün gereği) üç günden beri burada bekliyorum.” buyurdu. (Ebu Davut, Edeb, 90.) Verilen sözün önemini bu hadise anlatmaya kâfidir esasen. Yine islamın üstün ahlak ilkelerini ve insani erdemlerini yaşantılarıyla bizlere gösteren ve örnek olan âlimlerimize, dünyaya gelmemize vesile olan anne-babamıza, ailemize ve yakınlarımıza kısacası şu kısa hayatta ilişki kurduğumuz herkese vefa borcumuzu unutmamalıyız.

Bu bağlamda söylemek istediğim, eşrefi mahlukat olabilmek için bir terbiyeye talip olan bizler mürşidi kâmilin öğretimine elimizden geldiğince kalben ve şeklen uymalı tabiri caizse

ödevlerimizi eksiksiz yapmaya çalışmalıyız. Sözü kendime söylerken sizlerle paylaşmak istediğim okuyan çocuklarımızı örnek alabiliriz meselâ. Günlük ödevlerini yapmadan okula gidemiyorlar veya sınav dönemlerinde uzun geceler kamplara giriyorlar. Amaç o dönemi başarıyla tamamlamak. Günleri sayılı dünyada hal böyleyken sonsuz ahiret hayatına hazırlık konusunda eksiklerimizi acilen tespit etmeliyiz. Kaldı ki bizler Kur'ân ve sünnet ışığında yol açan bir gönül tabibini tanımışken bu nimeti bir fırsata çevirebilmeliyiz. Verdiğimiz sözleri tutmalı amel defterimizi fırsat eldeyken doldurmaya çalışmalıyız. Bu anlamda gaflete düşmemek için birbirimize dualar etmeliyiz.

Âyet-i kerîmede buyrulur: “Ey îmân edenler! Allah’tan korkun ve sâdıklarla beraber olun!” (et-Tevbe, 119) Zira gül bahçesinde gezen insanın üzerine gül kokuları siner. Sâlihlerin meclisinde bulunanlara da o güzel insanlardan feyz ve rûhâniyet akseder.

Söylediğimiz her söz ve yaptığımız herşeyden dünyada ve ahirette mutlaka hesaba çekileceğiz. Hz. Mevlana vefaya dikkat çekmiş; İnsan görüşten ibarettir. Gerisi deridir. Görüş de, dostu görmektir ancak. İnsan dostu görmedikten sonra kör olsun daha iyi. Baki olmayan dost uzak olsun daha iyi’. (Mesnevî, 2013: 61) demiştir.

Verdiğimiz sözde vefa edersek, Allah’ta bizim ahdimizi korur. Ahde vefa eden, ahde vefa bulur. Kime niçin söz verdiğimizizi bilmeyi ve sözümüzde durabilmeyi bu anlayış ve idrak içerisinde bir ömrü yaşayabilme hususunda Allah bizleri müyesser eylesin.

Mürşidimiz der ki dünyevi arkadaşlıklarda bile ilk terkeden ben olmadım. Bu kısa ama özlü sözden ders alabilmeyi ümit ederim. Yâ Rabbî!.. Kendi sevgini, sevdiklerinin sevgisini, Ehl-i Beytin, Ashâb-ı Kirâmın, bütün evliyâ ve enbiyânın sevgisini ve sevgine kavuşturacak amel ve işleri nasip eyle! Darda olan Ümmeti Muhammed'i muzaffer eyle.

Takvadır Üstünlüğü Belirleyen

AYŞE DEMİRCİOĞLU

Kültürel ve sosyal antropoloji, insanbilimi dersinden öğrendiğime göre Batı insanının üstünlük iddiasıyla ve kibriyle daha az gelişmiş ülkeleri sömürmeleridir. Sanki medeniyeti batı getiriyormuşçasına çabalama çalışmalarına şahit olmuş tarih. Dünya haritasında dahi Avrupa'nın merkezî bir konumda olduğunu görüyoruz. Batı sanki nasıl giyinileceğini, nasıl oturup kalkılacağını "öğretmiştir", sanki Afrikalıları, kendince daha düşük konumda olanları kendi tabirleriyle "eğitmiştir", ıslah etmiştir. Modernlik tabirinin belirli kıyafetle olduğunu, belirli baskılarla mümkün olduğunu göstermeye çalışmıştır. İşte Avrupa'nın geçmişinde yaşanmış kanlı tarihin izleri. Şimdiye dek hâlâ Arapların barbar, gelişmemiş, geri, cahil olarak görülmelerindeki sebep budur. Avrupa'nın kibri, üstünlük iddiaları! Soruluyor insan bilimcileri (antropologlar) tarafından: 'Kim neye göre üstündür? Üstünlük ne demektir? Üstünlük standardını kim koyuyor?' Bu arayış içerisinde senelerdir bu bilim dalında araştırmalar yapılıyor. İnsan kimdir? Nasıldır? Nasıl tanımlanır? Neye göre statü kazanır? Yaşadıkları nelerdir? Neler önemlidir hayatında gibi sorulara cevap aranıyor.

Bu düşüncelere dalarken eşref-i mahluk olan "üstün" insanın tarifini anlatan bir âyet-i kerîme'ye rastlıyorum.

"Ey insanlar!

Şüphesiz sizi bir erkek ile bir dişiden yarattık, tanışasınız diye sizi kavim ve kabilelere ayırdık, Allah katında en değerli olanınız O'na itaatsizlikten en fazla sakınanınızdır. Allah her şeyi hakkıyla bilmektedir, her şeyden haberdardır."(1)

Âlemlerin Rabbi olan Cenâb-ı Allah eşref-i mahluk olan biz insanlara topyekûn hitap ediyor. O'nun bizi bir erkek ve dişiden yarattığından bir şüphe olmadığını buyuruyor. Sonrasında bizi kavim ve kabilelere ayırdığını buyuruyor. Yani nice farklı ırklar, farklı topluluklar, farklı yaşantılarla bizi yarattığını ama seçilmiş, üstün yaratmadığını, herkesi eşit değerle yarattığını buyuruyor. Ve asıl can alıcı olan nokta ise üstünlüğün, en değerli olanının ne ırk olduğu, ne renk olduğu, ne kabile olduğu sadece ve sadece takva olduğunu buyuruyor. Yani takva Allah'tan ne derece sakınıldığı, ne derece O'nun buyruklarına itaat edildiği ile ilgilidir. İşte üstünlüğün buna göre olduğunu Cenâb-ı Rabbü'l âlemin açıklıyor...

Nitekim âlemlere, tüm insanlığa rahmet ve önder olarak gönderilen kutlu peygamberimiz (s.a.s) Veda Haccında bize neleri vasiyet ediyor?

"Ey insanlar!

Dikkat ediniz; Rabbiniz birdir, atanız da birdir. Takva dışında Arap'ın Arap olmayana, Arap olmayanın Arap'a; beyazın siyaha, siyahın beyaza bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvadadır.”

Hitap o zamanda ashaba ise de, kıyamete kadar insan haklarında geçen insanların hepsinin eşit olduğunu vurguluyor. Rabbimiz bir, hepimizi O (c.c) yarattı. Atamız da birdir, Hz. Âdemdir. Hepimiz o ilk insan ve peygamberden meydana geldik. Rasulullah (s.a.s.)'in hitap ettiği kitle Arap olduğu için, üstünlüğünün Arap ırkı olmadığını vurguluyor. Arap olanın Arap olmayana karşı bir üstünlüğü yoktur. Nasıl ki ırkın bir üstünlük sağlamadığı gibi insanların dış görünüşü olabilen beyaz renk veya siyah renk de bir üstünlük ifade edemez. Peygamberimiz üstünlüğün ancak Allah'a olan itaatte olduğunu bize hatırlatıyor. Öldüğümüzde bize ırkımız, dış görünüşümüz sorulmayacak. Sorulacak olan amellerimizdir...

Düşünelim... Tartalım...

Bir sığaya çekelim kendimizi...

Bırakalım öyleyse üstünlük iddiasında bulunup kibrimize yenik düşmeyi...

Bırakalım kılık kıyafetimizle kendimizi ispatlamaya çalışmayı...

Bırakalım öyleyse kardeşlerimizi küçük görmeyi, küçümsemeyi...

Bırakalım ırklarla, soy sople övünmeyi, yarışmayı...

Haydin hepimiz yarışalım “TAKVA'da” inşallah...

Vesselâm

demircioglu.ayse@hotmail.com

1. Hucûrat suresi, 13

7 Ekim Aksa Tufanı Üzerine Kısa Kısa: Tarih, Filistin ve Gelecek Vizyonumuz

DOÇ. DR. ABDULKADIR MACİT

Tarihin Nam Salan Bazı İsimleri:

Müslümanlar tarihinde

Hendekte zeki Selman-ı Farisi,

Düşman kalelere mancınıkla atlayan ve kapıları açtıran cesur Bera b. Malik,

Gemiler yürüten idealist Fatih Sultan Mehmet Han,

Düşmanın hakkında hangi plan işleteceğini öngörerek onu işletmeyen ferasetli Barbaros Hayrettin Paşa ile nam salmışsa,

Duvarları aşan paramotorlu paraşütçü yiğit Gazzeli Hamas direnişçilerle de nam salacaktır.

Tarihi İlke:

Toplumlarda sıkıntı ve zorluk zamanlarında irrasyonel fikirler ve eylemler gelişir. Bunlar zor ve çılgın bir şey olarak görünür ama tarihsel sürece önemli etkide bulunur.

Avrupalıların gerek Haçlılar olarak milyonu aşan işgal girişimleri gerekse de okyanuslara açılarak coğrafi keşifler(!) ile Amerika ve Hint'e ulaşmaları. İkisi de onları Feodalizm ve Kilise tahakkümü ortamından bugünkü modern Avrupa olmaya taşıyacaktı (Bütün olumsuzluk ve yanlışlarına rağmen).

Moğolların sadece on binlerce insan ile Çin'e, Abbasi hilafeti altındaki geniş topraklarda bulunan Müslüman toplumlara ve Avrupalılara kafa tutmaları. Netice göçebelikten bütün bu yerlerde yerleşik Moğollara dayalı siyasal düzenlerin kurulması (Bütün vahşet ve yıkımlarına rağmen).

Müslümanların daha Hz. Ebubekir döneminde dönemin iki süper gücü olan Sasani ve Bizans'a meydan okumaları ve cephe açmaları. Netice Sasani'nin yıkılması Bizans'ın Anadolu'ya hapsedilmesidir.

Yine Müslümanların Endülüs'te Tarık b. Ziyad ile gemileri yakmaları ya da Fatih Sultan Mehmet ile gemileri karadan yürütmeleri. İkisi de zor ve çılgınlık üzerinedir ancak netice fetihtir.

7 Ekim Aksa Tufanı da benzer bir girişimdir. Ancak burada temel sorun Filistinlilerin zor ve çılgın gibi görünen ama esasında sıkıntının ve zorluğun aşılması için giriştikleri bu mücadelede yanlarında olunmamasıdır.

Unutmayalım ki İslam'ın yeniden yükselişi Aliya İzzetbegoviç'in ifadesinde gizlidir:

“İslam korkakların değil, cesur ve atılgan Müslümanların omuzlarında yükselecektir.”

3 ittifad 2 fetih, 3 bozum 2 işgal...

Kudüs tarih boyunca Müslümanların ittifad kurdukları dönemde huzurun, esenliğin ve bir arada yaşamının adresi olmuştur. Müslümanların ittifadını kaybettikleri dönemde ise işgalin, gözyaşının ve bir toplumun diğerine tahakkümünün adresi olmuştur.

Kudüs'te birinci ittifad Hz. Ömer, ikincisi Selahaddin-i Eyyubi, üçüncüsü ise Yavuz Sultan Selim döneminde gerçekleşmiştir.

Birinci ittifad Hz. Peygamberden itibaren Medine'den Mekke'ye, Taif'e, Yemen'e, Hayber'e ve diğer Arap şehirlerine doğru gerçekleştirilmiştir. Bu süreç Hz. Ömer döneminde Kudüs'ü de içine almıştır. Bu durum 640'lardan 1099'lara kadar böyle devam etmiştir.

İttifadın bozulduğu 10. asır itibarıyla başlayan çok başlılık, mezhebi ayrılıklar ve Müslüman hanedan ve devletler arasındaki mücadeleler Avrupalı Hristiyan devletlerin bu dağınıklığı fırsata dönüştürmesini beraberinde getirmiş ve 11. asrın sonunda Haçlı Seferleri ile Kudüs ilk işgalini yaşamıştır.

İkinci ittifad Selçukluların ve özellikle Selahaddin-i Eyyubi'nin Müslüman toplumlardaki

mezhebi ayrılık ve buna dayalı devletlere son vererek İslam beldelerini yeniden ittihada kavuşturması ve bu ittihadla giriştiği Haçlılara karşı savaş sonucunda Kudüs'ün bağımsızlığını yeniden sağlaması ile gerçekleşmiştir.

İttihadın yeniden bozulması İslam dünyasında özellikle Şii mezhebine dayalı kurulan Safeviler ile gerçekleşmiştir. Bu ayrılık devletlerin 16. asırdan 19. asra kadar Safevi-Osmanlı, Safevi-Babürlü, Safevi-Orta Asya Hanlıkları arasındaki mücadelelere sahne olmuş ve her kesim bundan olumsuz etkilenmiştir.

Bu hususta üçüncü ittihad özellikle Yavuz Sultan Selim'in Safevileri ortadan kaldırmaya çalışması ve Avrupalıların okyanuslarda cirit atarak Hicaz'a çıkartma yaptığı ve Endülüs üzerinden Akdeniz ve Kuzey Afrika'ya sızmaya çalıştığı bu dönemde Memlûklü toprakları ile Osmanlı toprağını birleştirmesi ile tesis edilmeye çalışılmıştır.

Bu ittihadın bozumu 19. yy. milliyetçilik hareketleri, 20. yy. ulus-devletler ve Müslüman toplumların yaşadığı ulus devletler arasında gerek mezhebi gerek milliyetçi gerekse de siyasi-iktisadi sebeplerle yeniden yaşanmıştır. Bu ittihad bozumu Kudüs'ün ikinci büyük işgalini beraberinde getirmiştir. Müslüman toplum bu bozum halinde devam ettiği için işgal derinleşerek sürmektedir.

Kudüs'ün Fethi İçin...

Kudüs'ün üçüncü fethi ancak Müslüman devletler arasında tesis edilecek bir ittihad ile mümkün olacaktır. Bu dördüncü ittihad tesis edilmediği müddetçe Kudüs işgali sona ermeyecektir. Bu ittihad Müslüman toplumlar arasında kurulacak BM, AB, NATO ve G8 tarzı birlikler ile mümkündür.

Kudüs'ün üçüncü fethi de bu birlik altında tüm Müslüman ülkelerin ordusundan gönderdiği askerlerin katılımı ile gerçekleştirilmelidir. Bu ordu tüm Müslüman ülkelerin içinde yer aldığı ve katkı verdiği bir ordu olarak Kudüs yürüyüşüne Hicaz'dan başlamalıdır. Bu sayede gerek mezhep gerek coğrafya gerekse de milliyet sebebiyle hiçbirisi dışarıda kalmamasın.

21. asır ittihad asrı olarak ilan edilmeli ve tüm adımlar onun için atılmalıdır.

Tarihsel Sorumluluğumuz:

Khanfar'ın İlk Bahar adlı Siyer kitabında Hz. Peygamberin siyasi ve politik stratejisinden bahsederken yerel, bölgesel ve küresel olarak üç hedeften bahseder. Allah Rasulu mesajını küresele ulaştıracak bir hedef ile baştan beri mücadele etmiştir. Ama yerel dinamikleri dikkate alarak ve onları bu hedef doğrultusunda harekete geçirerek, bölgeye taşıyarak, bölgeselden de küresele nakletmiştir. Ufuk küreseldir ama onun vizyonu ile yereli, bölgeseli inşa etmiştir. Mekke'nin fethi yerelin, Yemen, Taif, Hayber fethi bölgeselin, Mute ve Tebuk küreselin adımlarıdır.

Bizim yerel, bölgesel ve küresel hedeflerimiz ve stratejilerimiz nedir?

Tüm adımları bu hedef ve stratejiler doğrultusunda atabiliyor muyuz?

Kudüs tarih boyunca Müslümanlar bölgesel güç olduğunda işgalden kurtulmuştur. Müslümanların kendi yerel çatışmalarına girdiklerinde ise işgale uğramıştır. Çünkü Kudüs tüm insanlar için stratejik önemi haiz. Son asır hem kendi içimizde hem de dışarıdan olan bütün güçleriyle yerele sıkıştırılma ve yerellerimiz arasında çatışmanın yaşandığı asırlar oldu, oluyor. Necmettin Erbakan'ın güçlü Türkiye, yeniden büyük Türkiye ve yeni bir dünya iddiası aslında Allah Rasulu'nun bahsettiğimiz vizyonunun kendi dönemindeki ifadesidir. Bölgesel güçler kurulmadığı müddetçe yaşadığımız işgalleri ve gerilimleri yaşamaya devam edeceğiz.

Buradan hareketle Kudüs meselesi olay patlak verdiğinde değil de gelecek 20-30-50 yılda nasıl bir yol haritası ile işgalden kurtarılır derdiyle planlanmalıdır. Bunun için de bölgesel işbirliklerinin artırıldığı, İsrail'in adım adım zayıflatıldığı ve yalnızlaştırıldığı bir zeminde yürütülmelidir. Ancak herhalükarda bu konularda cesur, atak, girişken, oyun kurucu yapımız güçlü ve öncü olmalıdır. Bizim stratejik adımlarımız ile düşmanlar tavır almak zorunda olmalı, onları biz seçeneklere zorlamalıyız.

Mucit Bir Kadiri Şeyhi: Ahmed Süreyya Emin (k.s)

HALIS EŞREF

Ahmed Süreyyâ Emin, 1264/1848 senesinde İstanbul'da doğmuştur. Babası, Enderûn-ı Hümâyûn'da yetişmiş sır kâtibi Mehmed Emin Bey'dir. İlk ve orta tahsilinden sonra özel hocalardan dersler alan Ahmed Süreyyâ Efendi, on dokuz yaşındayken ilk seri atışlı topu icat etmiştir. Bizzat tarif ederek Zeytinburnu'ndaki silah fabrikasında iki senelik bir sürede bu topun imâl edilmesini sağlamıştır. Ahmed Süreyyâ Efendi'nin mucidi olduğu topun çizimleri Sultan II.Abdülhamid Han'ın izniyle Alman Krupp firması tarafından alınıp Almanya'ya götürülmüş, Almanlar, bu çizimden yola çıkarak seri ateşli topu imâl edip bir örneğini Sultan II.Abdülhamid'e hediye etmişlerdir. Ahmed Süreyyâ Efendi'nin imâl ettirdiği ve Almanların onun çizimlerinden faydalanarak imâl ettikleri toplar, bugün Harbiye Askerî Müzesi'nde sergilenmektedir. Bir dönem, Posta ve Telgraf Nezâreti'nde meclis azâlığı yapan Ahmed Süreyyâ Efendi, tornacılık, marangozluk gibi sanatlarla da meşgul olmuştur. Otuz bir yaşına geldiğinde Kâdirî tarikatının Hâlisiyye kolunun kurucusu Abdurrahman Hâlis Talebânî (k.s)'nin hulefâsından Şeyh Seyyid Bekrû'l-Cezbî'ye[1] intisap etmiş ve on dört sene hizmetinde bulunmuştur. Mürşidinin intkalinden sonra yerine geçen Ahmed Süreyyâ Efendi, dergâh tesis etmemiş, irşat faaliyetlerini Nuruosmaniye'deki konağında yürütmüştür. Yetmiş beş senelik hayatının sonuna yaklaştığında manevî salâhiyetini Üsküdar Rifâî Âsitânesi son postnişini Şeyh Hüsnü Sarier Ceyhun'a (ö. 26 Aralık 1952) bırakmıştır. Ahmed Süreyyâ Efendi, 9 Ramazan 1923'te İstanbul'da vefât etmiştir.[2] Kabri, Beşiktaş'ta Yahya Efendi Kabristanı'ndadır.

Ahmed Süreyyâ Emin Efendi, şiirlerinde genellikle "Süreyyâ" mahlasını kullanmıştır. Bazı şiirlerinde ise mahlas yoktur. Şiirlerinde İslâm dini, hakikat, mürşit, ilm-i ledün ve vahdet-i vücud konularına değinmiş ve bu konularla bağlantılı kavramlara açıklık getirmiştir. Süreyyâ'nın yer verdiği konulardan olsa gerek kullandığı dil ve üslubu özellikle bazı nutuklarında ağırlaştırmıştır. Yine de o, şiirlerinde söz ve mânâ sıkıntısına düşmeden rahat ve rindâne bir şekilde dinî ve tasavvufî hakikatleri anlatmıştır. Tek eseri şiirlerini ve varidâtını hâvi Divan'ıdır.[3] Kendisinin bir nutk-u şerifi ise şöyledir:

"İlişme evliyaya zâhid ihtirâz eyle

Ki anlar sâhib-i seyfi celâl-i bî-amândırlar

(Ey zâhid! Evliyâyâ kötü gözle bakmaktan sakın! Çünkü onlar, şifası olmayan celâl kılıcının sahibidirler. Onların gazabını celbedecek davranışlardan uzak dur!)

Veliyullâha ta'rîz eyleme keff-i lisân eyle

Sererler yek nazarda hâke insanı yamandırırlar

(Allah'ın veli kullarına dokunacak sözler söyleme, onların huzurunda sözünü tart da konuş!
Aksi takdirde seni bir bakışta toprağa sererler. Haberin olsun.)

Celâl üzre bulunmuş bir veliyyullâha yaklaşma

Yakar hâkister eyler şübhesiz âteş-feşândırlar

(Celal üzere olan bir Allah dostuna yaklaşma! Ateşler saçar, yakar, kül eder.)

Dilerlerse alırlar kâfir-i bî-dîni dûzahdan

Muhâli mümkün eylerler Süreyyâ çünki andırırlar"[4]

(Onlar isterlerse dinsiz bir kâfiri bile cehennemden alırlar. Ey Süreyya! Onlar gerçekleşmesi mümkün olmayan şeyleri Cenâb-ı Hakk'ın iziniyle mümkün eylerler.)

[1] Bu zât hakkındaki bilgiler oldukça sınırlıdır. Kendisi Varnalı olup Tophâne İhtiyat Alay Müfülüğü yapmıştır. Bağdat'ta zâhirî ilimleri tahsil ettikten sonra Kerkük'e gitmiş ve Abdurrahman Hâlis Talebânî'ye mülâki olmuştur. Kendisinden hilâfet aldıktan sonra Hindistan, Yemen ve Hicaz'ı dolaşmış ve İstanbul'a gelmiştir. Tefsir, hadis, nücum, vefk gibi ilimlerde behre sahibi olan Şeyh Bekrû'l-Cezbî, yüz on dört yaşında İstanbul'da vefât etmiştir. Kabri Eyüp Sultan civarındadır. Bkz. Hazret-i Pîr-i Sâni Ahmed Süreyyâ el-Kâdirî, Hazret-i Süreyyâ Dîvânı ve Vâridâtı, haz. Kahraman Özkök (İstanbul: Revak Kitabevi, 2019), iii.

[2] Hazret-i Pîr-i Sâni Ahmed Süreyyâ el-Kâdirî, Hazret-i Süreyyâ Dîvânı ve Vâridâtı, i-vi.

[3] Hazret-i Pîr-i Sâni Ahmed Süreyyâ el-Kâdirî, Hazret-i Süreyyâ Dîvânı ve Vâridâtı.

[4] Hazret-i Pîr-i Sâni Ahmed Süreyyâ el-Kâdirî, Hazret-i Süreyyâ Dîvânı ve Vâridâtı, 77.

Gel Allah'ı zikre delim - şiir

HAKKI YAŞAR BULUT

Yumalım gözümüzü

Keselim sözümüzü

Bulalım özümüzü

Gel Allah'ı zikre delim

Bırakalım akçeleri

Sofradaki kepçeleri

Kıralım kelepçeleri

Gel Allah'ı zikre delim

Dünya malını sayan

Bırak onu Hakk'a dayan

Olsun gönül ayan beyan

Gel Allah 'ı zikre delim

Makam mevki sana mani

Oyalanma hepsi fani

Geliverir ölüm ani

Gel Allah' ı zikre delim

Anla artık dünya yalan

Var mıdır hiç baki kalan

Malın olur tezce talan

Gel Allah 'ı zikre delim

Güzel ahlak, Salih amel

Haydi sende zikre gel

Bir kamil mürşide ver el

Gel Allah' ı zikre delim

Ömür saati dolmadan

Sonra pişman olmadan

Kalbimizle hiç durmadan

Gel Allah 'ı zikre delim

Akçeni sayıp saklama

Haris olma mal toplama

Dergahta yapılır yoklama

Gel Allah' ı zikre delim

Sekine iner geceleri

Oku Hakk'ın heceleri

Nadim oldu niceleri

Gel Allah 'ı zikre delim

Uyan artık yeter uyku

Haydi sende bul bir kuytu

Velilerin hali buydu

Gel Allah' ım zikre delim

Gece saati kurulsun

Kalkıp kıyama durulsun

Tevhid kalbe vurulsun

Gel Allah 'ı zikre delim

Zikir dilden insin kalbe

İhlas ile kalsın perde

Dermandır o her derde

Gel Allah' ı zikre delim

Şehvet öfke çatal kazık

Terk etmezsen olur yazık

Zikir olsun sana azık

Gel Allah 'ı zikre delim

Ateştir bu kibir riya

Özgüven derler güya

Kabirde lazım ziya

Gel Allah' ı zikre delim

Gıybet ne kötü iştir

Müfteri ile yalan eştir

İman yoksa beden leştir

Gel Allah 'ı zikre delim

Dikkat et gaflete dalma

Ha gayret kendini salma

Sakın ola zikirden kalma

Gel Allah' ı zikre delim

Cahil söze ben der başlar

Mağrurda çatıktır kaşlar

Halakada erir o taşlar

Gel Allah 'ı zikre delim

Bensiz iş olmaz deme

Her önüne konanı yeme

İhmal etme gel yine

Gel Allah' ı zikre delim

Sabırlı ol nefsle savaş

Yola gelir yavaş yavaş

İbretle bak ale mi dolaş

Gel Allah 'ı zikre delim

Titremeden iki elin

Gel bükülmeden belin

Hüda yı söylesin dilin

Gel Allah' ı zikre delim

Bu yol aşıkların yolu

Günü geçir dolu dolu

Sallayalım eli kolu

Gel Allah 'ı zikreelim

Dervişe derler deli

Aklı alır sevda yeli

Burada yetişir veli

Gel Allah' ı zikreelim

Satar dünyayı pula

Kul olmaz hiç kula

İtibar etmez çula

Gel Allah 'ı zikreelim

Derdimiz dünya olmasın

Malayani zamanı çalmasın

Merhameti bizden almasın

Gel Allah' ı zikreelim

Bir mürşide ol bende

Sen kalmasın sende

Can var iken tende

Gel Allah 'ı zikre delim

Çağlayanlar gibi çağla

Aşk ile gönülden ağla

Zikirle nefsinı dağla

Gel Allah' ı zikre delim

Cömert ol ver elinle

Hakk'a dua et dilinle

İste dile tüm kalbinle

Gel Allah 'ı zikre delim

Gelir melek halakaya

Dervişleri saya saya

Hakk' ı zikret doya doya

Gel Allah 'ı zikre delim

Pak olsun kalp hanemiz

Hakk rızası gayemiz

Secde nuru nişanemiz

Gel Allah' ı zikre delim

Allah Var, Allah Var !

NURDAN ADAK

Zamanında Sultan Ahmet meydanında Allah'ın veli bir kulu varmış, gelen gidenin kolundan tutup "ALLAH VAR, ALLAH VAR!!!" diye insanları silkeliyormuş.

Tabii insanlar buna deli muamelesi yapıyor, pek ciddiye almıyormuş.

Ben de 10 yıllık imamım, bu zattan haberim yok ve Sultan Ahmet ziyareti çıkışında baktım benim de kolumdan tutup "ALLAH VAR, ALLAH VAR" diye bedenimi silkeledi.

Ben de, meczuptur deyip elimle adamın sırtını sıvazlayarak:

- "Elbette ki Allah var kardeşim, hiç olmaz mı?" diye tasdik ettim.

Adam tekrar etti:

- Ama gerçekten ALLAH var! Ben bu sefer daha sıcak bir karşılık ile:

- "Evet, gerçekten Allah var" dedim. Ama bu mübarek adam, yüzüme bakıp bu sefer bedenimi değil adeta ruhumu silkelercesine:

- "HAYIR, HAYIR. ÖYLE BÖYLE DEĞİL. SANDIĞINIZ GİBİ HİÇ DEĞİL. GERÇEKTEN DE ALLAH VAR!" dedi. Ben hala meczupluğuna bağlayıp kırmadan cevap vermeye çalışırken birden vicdanım irkili verdi. Ne demekti? "ÖYLE BÖYLE DEĞİL" ne demekti? "SANDIĞIMIZ GİBİ DEĞİL" Biz Allah'ı nasıl biliyorduk ki; bu zat bilmediğimizden bu kadar emin bir şekilde bizi ikaz ediyordu. Ben bir imamım ben bilmezsen kim bilecekti Allah'ın var olduğunu? Ama bir tuhafılık vardı bu uyarıda, bu meczubun bu söylemi yabana atılacak cinsten değildi. Bu mübarek zat öyle laf olsun diye değil, yürekten ikaz ediyordu beni.

Yoksa, yoksa gerçekten de Allah'ın varlığının farkında değil miydim?

Bu mübarek adam ruhumu öyle bir silkelemişti ki, on yıllık bir imam olduğum halde gerçekten de Allah'ın varlığını tam idrak edemediğimi fark ettim. Olduğum yere yığıldım, bu zat kolumdan tutup beni bir kenara çekti. Ben ağladım o benimle ağladı, ben sustum o benimle sustu. İki saat sonra ancak kendime gelebildim ve o zat yüzüme öyle bir sevgi ile baktı ki, gayriihtiyari elini öpmeye giriştim ama o bana sarıldı ve:

- "Elhamdülillah, bir inanan kardeşimi daha buldum" dedikten sonra "ŞİMDİ VAR GİT, MÜSLÜMANLARA ALLAHIN GERÇEKTEN VAR OLDUĞUNU ANLAT AMA HABERİN OLSUN.

ÇOK ZORDUR, MÜSLÜMANLARA ALLAHIN VAR OLDUĞUNU ANLATMAK" dedi ve ayrıldık.O gündür bugündür aslında Allah varmış gibi inanan ama yokmuş gibi yaşayan insanların kolundan tutup silkeleyerek "ALLAH VAR, ALLAH VAR. ÖYLE BÖYLE DEĞİL, SANDIĞINIZ GİBİ HİÇ DEĞİL, GERÇEKTEN DE ALLAH VAR!!!" Diye bağırırım gelir.

Evet, değerli okuyucular!

Bizler Allah'a inandığımızı ve sadece O'na taptığımızı iddia ederiz ama yaşantımıza, geçirdiğimiz zamana, davranışlarımıza, yaptığımız işlere bir bakabilirsek.Maalesef o zaman Allah'tan önce başka nelere taptığımızı ve Allah'ın varlığına gerçek manada idrak edemediğimizi de anlayacağız. Bu kıssadaki gibi birinin bizi tutup silkelemesini beklemeden gerçek manada tam bir tefekkür ile nefsimizi hesaba çekeceğiz ki bu gaflet uykusundan uyanalım.

Hucurat suresinde Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: "De ki: Hayır, siz iman etmediniz; ancak 'Müslüman olduk' deyin. İman henüz kalplerinize girmiş değildir."

Cenabı Allah'ın bizleri gerçekten varlığından haberdar olanlardan eylesin.

Filistin

DOÇ DR. YUNUS AKYÜREK

Akdeniz'e kıyısı olan, Asya ile Afrika arasında köprü konumundaki tarihî bölge.

Filistin esas itibariyle, Suriye ile Mısır ve Akdeniz ile Şeria nehri arasında kalan topraklardır.

Adını MÖ. 12. yüzyılda Kavimler göçü sırasında deniz yoluyla buraya gelen Filistler'den alır.

Tarih öncesi devirlerden itibaren pek çok istilalara maruz kalmıştır. Bu durumun iki önemli sebebi, bölgenin jeo-stratejik konumu ve üç büyük ilâhî dinin gerek doğuş gerekse gelişmesinde oynadığı önemli rol ve içinde barındırdığı kutsal yerlerdir.

Filistin'in son siyasî sınırı olarak milletlerarası alanda manda yönetimi için çizilen 1922 sınırlarının kabul edilmesi en uygunudur. Akdeniz, Lübnan, Suriye, Şeria nehri ve Ölüdeniz'den Kızıldeniz'in Akabe Limanı'na uzanan çizgi ile Mısır'a ait Sînâ yarımadasının çevrelediği yaklaşık 27.000 km²lik alan tarih boyunca Filistin denildiğinde akla gelen siyasî bölgeye tamamen tekabül etmektedir.

İslâm Öncesi Dönem

Yapılan arkeolojik kazı ve araştırmalara göre ilk buluntular, günümüzden 14.000 yıl önce yaşanan Mesolitik Natuf kültürüne (Orta Taş Devri veya Mezolitik dönem, MÖ. 22.000-10.000) aittir. Neolitik çağın (Cilalı taş devri) tarım, hayvancılık ve çömlek yapımcılığının ortaya çıktığı yerleşik toplum hayatına ait en eski kalıntıları ise MÖ. 5000'lere tarihlenen Eriha'da (Jericho) bulunmuştur.

Bu dönemden sonra bölge genellikle Arabistan dolaylarından arka arkaya göç eden Sâmi kavimlerin işgal ve yerleşmelerine maruz kalmıştır.

Bu toprakların adı bilinen ilk sakinleri, Tevrat'a göre dünyanın en eski milleti olan ve Arap tarihçileriyle bazı araştırmacılar tarafından Arapların atası olduğu kabul edilen Amâlika kavmidir.

MÖ. 3. binyıldan itibaren yine Sâmi kavimlerden Ken'ânlılar ve daha çok sahil kesimlerinde Fenikeliler, arkalarından da Ârâmîler görülmeye başlar.

Kudüs şehri Ken'ânlılar'ın bir kolu olan Yebüsîler tarafından kurulmuştur. Nitekim bazı eski

metinlerde Kudüs'ün bir adı da Yebüs olarak geçer. Bölge "Ken'ân diyarı" diye de anılmıştır.

Zaman zaman Mısır işgali altında geçirilen bu dönemden sonra MÖ. 1200'lerde vuku bulan Kavimler göçü sırasında deniz kavimlerinden Filistler bölgeye gelmiş ve bugünkü Gazze Şeridi ve civarında beş büyük şehir kurarak burayı yurt edinmişlerdir. Hangi ırka mensup oldukları bilinmeyen Filistler (kuvvetli bir ihtimalle Hint-Avrupa) bölgede "demir çağı"nı başlatmışlar ve bir süre sonra yerli halkla karışarak benliklerini kaybetmişlerdir.

Filistlerin Akdeniz kıyılarına yerleştiği döneme yakın bir tarihte, İsrâiloğulları Hz. Mûsâ'nın öncülüğünde Mısır'da Firavun'un zulmünden kaçmaya muvaffak oldular. Artık Sina dağında ilahî vahiy (Tevrat) alınmış ve Arz-ı Mev'ûd (Vadedilmiş topraklar) denilen bölgeye (bugünkü Filistin toprakları) girmeleri istenmiş fakat onlar söz dinlemeyip bu emre uymayınca tam 40 yıl Sina Çölünde yaşamaya mecbur bırakılmışlardı.

Daha sonra Yeşu/Yuşa peygamber önderliğinde bu topraklara girme mücadelesi verilmiş ve nihayet Yebûsîlerin hâkimiyetindeki o günkü ismi Yebûs olan Kudüs-ü Şerîf, Tâlût'un komutasında ele geçirildi (MÖ 1000'li yıllar).

İlk İsrail kralı Saul'ün (Tâlût) yerine tahta geçen Hz. Dâvûd, Kudüs'ü alarak burayı putperestlerden temizlemiş ve barışın şehri (Yeruşalim) diye isimlendirdiği Kudüs'ü İsrail'in başşehri ilan etmiştir. Şehrin en yüksek tepesini olan Zion adlı yerde kraliyet sarayı inşa ettirmiş ve Ahid sandığını (on emrin yazılı hali ve Musa ailesine ait hatıralar) ve içerisindeki sekineyi (şekina/şakinah; tanrının gizemli varlığı) başkentine nakletmiştir.

Hz. Süleyman'ın dönemi (MÖ. 972-932) krallığın altın çağı oldu. Sınırlar bugünkü Lübnan, Ürdün ve Suriye'nin bir kısmına kadar uzandı. Başta Mısır olmak üzere komşu devletlerle anlaşmalar yapıldı.

Hz. Süleyman (a.s.), MÖ 950 yılında, yedi yıllık bir inşaattan sonra (Süleyman Mabedi, Tapınak, Beyt ha Mikdaş, Beytü'l-Makdis isimleriyle bilinen) Mabedi tamamlamıştır. Ahit Sandığı ve Musa (a.s) döneminden kalan Tevrat levhalarının Mabed'de, Sekîne'nin ise Ağlama Duvarı'nda yer aldığına inanılır.

Kudüs, Süleymân Mabedinin inşa edilmesiyle artık tamamen kudsiyyet kazanmıştır.

Süleyman Mabedi yahudiler için son derece kutsaldır zira Museviliğin başlıca ibadeti olan kurban, burada sunulmaktadır. Mabet, aynı zamanda bir hac mekânıdır.

Mabet, Hârûn'un (a.s) soyundan gelen hahamların idaresindeydi.

Hz. Süleyman'ın MÖ. 922 Semt-i Hâmûşân'a (Suskunlar mahallesi, âhiret) irtihâl etmesiyle

birlik dağıldı ve devlet iki ayrı parçaya bölünerek kuzeyde İsrail, güneyde Yahuda krallıkları meydana geldi; İsrail'in başşehri Sâmiriye (Samana), diğerininki Kudüs'tü (Jerusalem). Her iki devlet de fazla uzun ömürlü olmadı ve ilki MÖ. 721'de Asurlular, ikincisi de MÖ. 586'da Bâbil Hükümdarı Buhtunnasr (2. Nebukadnezzar) tarafından yıkıldı. Asur ve Bâbilliler sadece bu krallıkları sona erdirmekle kalmayıp aynı zamanda halklarından on binlercesini de Mezopotamya'ya sürdüler.

Filistin tarihinde bir sonraki dönem, Pers İmparatorluğu'nun kurucusu Kyros'un MÖ. 539'da Bâbil'i alıp bütün topraklarını ele geçirmesiyle başlayan ve iki asır kadar süren İran hâkimiyeti oldu. Bu dönemde İbrânîler belli bir ölçüde hürriyet kazanmış, Kyros'un serbest bıraktığı Bâbil esaretindeki 40.000 kişi geri dönmüş (MÖ 537) ve Bâbilliler'in yıktığı Kudüs'teki Süleyman Mabedi ile şehrin surları MÖ 516'da yeniden inşa edilmiştir. Mabet MÖ 30'larda genişletilmiş, çevresine kuşatma duvarı (şimdiki adıyla Batı duvarı veya Ağlama duvarı) yapılmıştır.

Helenistik Dönem

Bölge, MÖ. 334'ten itibaren Suriye ve Mısır'ı alan Büyük İskender'in, onun ölümünden (MÖ. 323) sonra da Helenistik krallıklardan Mısır'daki Ptolemaioslar ile Suriye'deki Selevkoslar'ın eline geçti. Özellikle Selevkoslar döneminde İbrânîler'e karşı katı bir kültürel ve dinî Helenleştirme uygulandığı görülür.

IV. Antiokhos'un Süleyman Mâbedi'ni Grek tanrı heykelleri koyarak, yahudileri bunlara tapınmaya zorlaması üzerine yahudi Judas Maccabaeus önderliğinde büyük bir isyan çıktı; MÖ. 164'te Selevkoslar Kudüs'ten atılarak Hasmonlu Hanedanı kuruldu ve 70 yıl kadar devam edecek bir bağımsızlık sürecine girildi.

Filistin toprakları MÖ. 63'te Romalıların istilâsına uğradı ve uzun süren bu hâkimiyet sürecinde zaman zaman yahudi ayaklanmalarına sahne oldu. MS. 70'te Roma veliaht prensi Titus Kudüs'ü tahrip ederek bütün zenginliklerini yağmaladı. 115-117'deki ikinci büyük isyandan sonra yahudilerin varlığı biraz daha eksildi; nihayet 132-135 yılları arasında meydana gelen üçüncü ayaklanma, ağırlıklı olarak oturdukları Kudüs'ten sürülmeleriyle son buldu.

Hristiyanlık

Roma döneminde Filistin'in Beytüllahim kasabasında doğan Hz. İsa'nın Hristiyanlığı

getirmesinden ve özellikle İmparator Konstantinos'un 312'de bu dini kabul etmesinden sonra Kudüs bir defa daha kutsallık kazandı ve dinî ağırlıklı binalarla imar edilmeye başlandı. Saint S  pulcre seynt seypolkır (Merkad-i   s  /Kutsal Mezar) adındaki ilk büyük kilise Konstantinos tarafından yaptırılmıştır.

395'te Roma İmparatorluğu'nun ikiye ayrılmasından sonra Bizans'ın payına düşen bölgede Hristiyanlık daha büyük bir hızla yayılmaya başladı ve yahudilere karşı baskılar arttı.

Bölge 611'de S  s  n   istil  sma uğradı, Kudüs 614'te çok büyük bir katliama maruz kaldı. 629'da ise İmparator Herakleios tarafından Kudüs dahil bütün Filistin tekrar Bizans hâkimiyeti altına alındı.

Kudüs'e Siyonist, Evanjelik Ve Reel-Politik Yaklaşımlar

1. Ebed   Yeryüzü Başkenti Olarak Kudüs (Siyonist Yaklaşım)

Siyon, Ahd-i At  k'te Kral Dâvûd tarafından fethedilip krallığın merkezi yapılan Kudüs   ehri için kullanılmış bir isimdir (II. Samuel, 5/7). Zamanla kapsamı bütün   srail topraklarını ifade edecek şekilde genişlemiştir. Siyonizm ise yahudi halkının "tarihî yurtlarına dönüş" m  nasında Filistin'de yahudi devleti kurmayı hedefleyen siyasî hareketi belirtir.

Geleneksel yahudi mezhepleri, kıyamete yakın bir mesih/kurtarıcı peygamber beklemektedir. Onun liderliğinde Kudüs merkezli bir dünya devleti kurulması hedeftir.

Ancak, bir mesih beklemek yerine Kudüs'  n siyaset, para ve askeri g    le alınması gerektiği d    ncesinden hareket eden bir grup daha vardır ki bunlar Avrupa'da ortaya çıkan siyonist yahudilerdir. Aralarında sosyalist, marksist, darvinistler de vardır.

Politik açıdan siyonizm; Yahudilerin mukaddes topraklara geri dönerek ib  detlerini orada yapmaları gerektiği fikrini m  d  faa eden bir ideolojidir. Aslında siyonizm kökleri II. Tapınak Dönemi'ne (M   539-MS 70) kadar giden, 19. yüzyılın sonlarından itibaren ise gelişme gösteren teo-politik bir Yahudi ideolojisidir.

Siyonizm'e göre Kudüs sadece Yahudilere aittir ve Yahudiler daha önce hiçbir millete verilmeyen ilâhî g    lerle mücehhez bir millettir, diğer milletlerden de üstündür. Tanrı'nın kendileriyle yapt  ı özel bir ahid karşılığında, kendilerine vaad edilen topraklarda krallık ve tapınaklarının yeniden tesis edileceğini hay  l ederler. Nil ve Fırat arasında kalan bölge Tanrı tarafından Yahudilere h  be edilmiştir ve bu topraklar Tevrat kadar mukaddestir.

Siyonistlerin asıl gayeleri Kudüs'ü Yahudilik hâricindeki din ve kültürlerden arındırmak ve homojen bir Yahudi yerleşim merkezine dönüştürmek;

Kudüs'ü devletlerinin merkezi yapmak ve Mabedi yeniden inşa etmektir. Onlara göre Mabedi yeniden yapabilmeleri için bugün orada bulunan Kubbetü's-Sahra ve Mescid-i Aksa'nın yıkılması gerekir.

2. "Cennetin Krallığı" Olarak Göksel Kudüs (Katolik ve Evanjelik Yaklaşım)

Hristiyanlık açısından Kudüs; Hz. İsa'nın (a.s.) Beytüllahim'de doğması, Nasıra'da yetişmiş ve Filistin coğrafyasında insanlara uyarılarda bulunmuş olması bakımından önem taşır. O, Yahudi din adamlarının din anlayışlarını eleştirmiş, tamamen şekle dönüşmüş din anlayışına karşılık ahlaki ilkeleri, maneviyatı ve yüce değerleri öne çıkaran bir anlayışı öğütlemiştir. Fakat mabet yetkilileri bunu önlemek için onu ortadan kaldırmayı planlamış, kendi aralarında yargılayıp ölüme mahkûm etmiş, cezayı infaz için de bölgenin Roma valisine baskı yapmışlar ve nihayet onu çarmıha gerdirmişlerdir. (İslam inancına göre çarmıha gerilen Hz. İsa değildir)

Dolayısıyla Hristiyanların nazarında Tanrı'nın oğlu ve Tanrı olan İsa Mesih'in yakalandığı, yargılandığı, haçının taşıtıldığı ve nihayet çarmıha gerildiği mekânlar kilisece son derece kutsaldır. Kutsal Kabir/Merkad-i İsa/Diriliş Kilisesi (İsa'nın çarmıha gerildiği tepe, kabrinin olduğu ve yeniden dirileceği yer), Hristiyanlar için önemli bir hac mekânıdır. Bu kilisenin anahtarları Sultan Abdülmecid döneminde hristiyan mezheplerin kavgaları sebebiyle müslüman iki aileye verilmiştir. Bugün bu kiliseyi hala bu iki aile açıp kapatır.

Hristiyan metinleri içinde Kudüs'ün konumunu en tafsîlâtı şekilde betimleyen metin Yuhanna'dır. Yuhanna'ya göre Kudüs ilâhî bir şehirdir. Kudüs bir cennet olduğundan yeryüzündeki herhangi bir şehirle mukâyese bile edilemez. Kudüs hâricindeki tüm şehirler zâlim Bâbil ile eşittir ve hepsi yok edilmelidir. Kudüs Tanrı'nın katından gelen Göksel bir şehirdir. Yuhanna'nın Kudüs ütopyasında Hristiyan olmayan hiçbir unsura yaşam hakkı yoktur. Zîrâ Yahudi kültüründe Tanrı'nın varlığının bir yere yerleşmesi olarak bilinen Şekinah, Yuhanna'ya göre Kutsal Ahid Sandığı'nda değil İsa Mesih'in vücûdundadır. Buna binâen Hristiyan olmayan hiçbir unsur Kudüs'e kabul edilmeyecektir.

MS. 7. asırda belirginleşen Hristiyan kutsal toprakları anlayışına göre Hristiyanlar yalnızca Kudüs'te yaşamalı ve Kudüs'ün metrûk yerleri bile canlandırılıp eksiksiz bir Hristiyan vatanına dönüştürülmelidir.

Papa II. Urban, 1095 Kasım'ında Fransa, Clermont'da Kudüs'ün dinsiz, sapkın, despotik, Tanrı tanımaz Müslümanların elinden kurtarılması için halkı haçlı seferlerine davet etti. I. Haçlı

Seferi netîcesinde 15 Temmuz 1099 Kudüs'ü ele geçirilip şehri Hristiyan olmayan bütün unsurlardan temizlemek amacıyla Yahudi ve Müslümanlar tamamen katledildi. Yahudi ve Müslüman mabedleri yıkılmış ve Kudüs şekilsel olarak gerçek bir Hristiyan kenti olmuştur.

Katolikler, İsa Mesih'in ikinci kez gelişinde Tanrı'nın ikametgâhı olan "göksel Kudüs"ün bir gelin gibi Tanrı katından yeryüzüne, Kudüs'e ineceğine inanırlar.

Bu sebeple Haçlılar, 1187'de Selahaddin Eyyubî'nin geri almasına kadar şehri İsa Mesih'in ikinci gelişinde inşa edilecek krallığa hazırlamaya çalışmışlardır.

Kudüs'e ehemmiyet veren Hristiyan mezhepler içerisinde Protestanlığın bir kolu olup Amerikan siyâsetinde son derece etkin olan, Siyonist Hristiyanlar, Fundamentalist Hristiyanlar veya Amerikan Tâlibân'ı olarak da bilinen Evanjelikler nazar-ı dikkat celbetmektedir. Evanjelizm, mukaddes metinlerdeki ifâdeleri literal anlayan skolastik bir düşünce ekolüne sâhip olmasının yanı sıra papalığın otoritesini reddeder, ayrıca Îsâ Mesîh'in Tanrı olarak kabul edilmesine ve O'na kulluk etmeye ziyâdesiyle ehemmiyet verir. Evanjeliklere göre Kudüs, her türlü Yahudi unsurlarından arınmalı ve gerçek hüviyetine kavuşmalıdır. Ayrıca Kudüs bir cennet olduğu için dünyanın hiçbir şehri herhangi bir yönüyle Kudüs'e benzeyemez.

Evanjelikler Kudüs şehrinin Tanrı ile, diğer şehirlerin de Bâbil gibi şeytanla özdeşleşeceğini ve bu yüzden diğer bütün şehirlerin yok olup Kudüs ile özdeşleşen toprakların cennete dönüşeceğini söylerken Tanrı'ya vefâlı insanların (Hristiyanların) da kusursuzluğa ve barış ortamına kavuşacağını iddia ederler.

Evanjeliklere göre Tanrı ilk insandan bu yana yedi devir yaratmış en son devri altın çağa, Mesih'in çağına, ayırmıştır. Milenyum çağı adı verilen bu dönemde İsa Mesih başkumandan olarak gelecek, Tanrı tarafından seçilmiş ilk halkı olan Yahudileri ve Kutsal Hristiyan cemaatini yani ikinci seçilmiş halkı toplayıp kötülerle savaşacak. Deccal adı verilen kötülerin ordusunun kumandanı yenilgiye uğrayacak ve Göksel Kudüs'ün başkent olduğu, Mesih'in de yargıç kral olduğu bin yıllık barış dönemi başlayacaktır.

Mesîh'in bir an evvel gelmesini isteyen Evanjeliklere göre Orta Doğu'da meydana gelen her türlü siyasi karmaşa ve harb gibi kaotik vaziyetler Îsâ Mesîh'in gelişinin habercileridir ve bu bölge, Mesîh'in gelişini hızlandırmak adına sürekli karıştırılmalıdır.

Evanjelikler Armageddon Savaşı'nda (Kudüs'ün kuzeyinde bulunan Ar-Megiddo adlı bir yerde) İsrail'in kötü krallıklarla savaşacağına inandıkları için bu savaş daha başlamadan evvel İsrail'e her türlü maddî ve manevî yardımın yapılmasını gâye edinirler, her yıl İsrail devleti için yardım kampanyaları düzenlerler.

Evanjelistlere göre bütün Hristiyanların kutsal haç altında birleşip İslam ve Müslümanlarla harb etmesi lâzımdır zîra onların gözünde sıradan Müslümanlar dâhil İslam toplumlarının tamamı radikal ve İncil düşmanlarıdır.

3. Gerçek Kudüs: (Reel-Politik Yaklaşım)

Kutsal kitâbımız Kur'ân-ı Kerîm'de Kudüs ve Mescid-i Aksâ hakkındaki âyetlerin varlığı,[1] Rasûlullah (s.a.v) Efendimiz'in Mescid-i Aksâ'yı ziyâret edilebilecek üçüncü mescid olarak görmesi, İsrâ ve Mi'râc hâdiselerinin Mescid-i Aksâ'da vuku bulması, önceki peygamberlerin bazılarının Kudüs ve çevresinde yaşamış olmaları, Mescid-i Aksâ'nın ilk kiblemiz olması ve diğer bazı tarihi vukuât, tarih boyunca Müslüman toplumların Kudüs'le alâkadâr olmalarına sebep olmuştur.

Tarih boyunca Müslümanların, vahyin kutsadığı bir şehir olan Kudüs ile Mescid-i Aksâ'yı özdeş gördüğü açıktır.

Müslümanlar, bu mukaddes yerleri, ne geçmişteki nebevi şanını politik amaçlarla kurgulayan Siyonistler gibi dışlayıcı bir baskı aracına dönüştürmüşler ne de Evanjelistlerin tekeli ve arındırılmış Göksel Kudüs'üne çevirmişlerdir.

Kudüs-ü Şerif, 638 yılında Hz. Ömer'in şehri fethetmesiyle 1099 yılında Haçlıların eline geçinceye kadar bir barış şehrine dönüştü. Müslümanlar, Hz. Ömer, Muaviye b. Ebi Süfyan ve en son I. Velid zamanında bina edilen mescit (M. Aksa) ve 687 yılında Kubbetü's-Sahra gibi mabetler kazandırırken aynı zamanda Yahudi ve Hristiyanların da ibadetlerini rahatça yapabilmelerine imkan sağladılar.

Kudüs, Müslümanlar tarafından fethedilince Beytü'l-Makdis veya Beytü'l-Mukaddes adıyla anılmaya başlandı. Memlûkler Dönemi'nde şehrin kutsiyetini artırıcı bir isimlendirme olarak "kutsal yer" anlamında Kudüs denmeye başlandı.

Hz. Ömer'in Hristiyanlarca en kutsal yerlerden kabul edilen Kıyamet Kilisesi'nde Patriğin yaptığı ibadet davetini (ilerde kilisenin camiye tahvili endişesiyle) kabul etmemesi Kudüs'ün statüsünü korumaya yönelik bir yaklaşım olarak değerlendirilmektedir. Bu teklife karşı Hz. Ömer, Mescid-i Aksâ'nın yerini sormuş ve orada ibadet etmişti.

1099-1187 arasında haçlıların idaresine geçen Kudüs, 1187'de Selahaddin Eyyubi tarafından fethedildi. Yahudi ve Müslümanların huzur içinde şehre dönmelerine Hristiyanların ise barış içinde burada yaşamalarına izin verildi.

1244-1517 yılları arasında şehre hakim olan Memlûkler, medreseler, camiler inşa ederek şehrin İslamlaşması konusunda büyük gayret gösterirken diğer din mensuplarının da kendi ibadethanelerini inşa ederek özgürce ibadet etmelerine her türlü kolaylığı sağladılar.

Kudüs, 1517’de Yavuz Sultan Selim tarafından fethedildi. Yavuz, fethin akabinde başrahip Atalya’ya bizzat kendi el yazısıyla kaleme aldığı ve Hz. Ömer’in emirnamesine atıflarda bulunduğu bir emirname takdim etti. Bu emirnamede Yavuz, Kudüs’te yaşayan tüm gayrimüslimlere dinî ve sosyal özgürlükler hatta özerklik bahşetmiştir.

Günümüzde bile şehrin giriş kapılarının birinde “La ilahe illallah İbrahim Halilullah” yazan Osmanlı kitabesi, şehrin Müslümanlar elinde kuşatıcı, barışçı, koruyucu ve kollayıcı statüsünü gelip geçenlere haykırmaktadır. Bu kitabe aynı zamanda aziz milletimizin ufkunun genişliğinin ve kucaklayıcı Osmanlı hoşgörüsünün en büyük delilidir.

Sonuç olarak Müslümanlara göre Hz. Davud’un fethedip “Selam Şehrine” dönüştürdüğü Kudüs, insanlığın tüm irfani birikimlerini kucaklayan, ihya edici bir tavırla idare edilmelidir. Aslında bu yaklaşım Mekke’yi fetheden Hz. Peygamberin (s.a.v.) tavrıdır. Şehri fetheden Hz. Ömer’in tavrı, sahabelerin tavrı, zalim Haçlıların elinden şehri kurtaran Selahaddin-i Eyyubi’nin tavrı, Yavuz Sultan Selim’in tavrıdır.

Kudüs’ün yeniden bir barış şehri (Daru's-Selam) olması gerekir. Kudüs, bugün mahzundur, Mescid-i Aksa, bugün mükedderdir. Kudüs’ün bütün inananların özgürce ibadetlerini yapabilecekleri bir barış şehri olması gerekir. Herkesin, diğerinin kutsalına saygılı olması, inanç ve ibadet özgürlüğünü kısıtlamaması, yasaklamaması gerekir.

[1] İsrâ Sûresi, 1. “Bir gece, kendisine ayetlerimizden bir kısmını gösterelim diye (Muhammed) kulunu Mescid-i Haram’dan, çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ’ya götüren Allah noksan sıfatlardan münezzehtir; O, gerçekten işitendir, görendir”; A’râf Sûresi, 137. âyet; Enbiyâ’ Sûresi, 81. âyet; Sebe’ Sûresi, 18. âyet.

METÂ NASRULLAH

ABDULLAH DEMİRCİOĞLU

Allah'ın (c.c) yardımını ne zaman? Yazımın başlığında olan bu kelâm bir âyettir. Geçmişte Müslümanlar, inandıkları için çok sıkıntılar çektiler. Hor, hakir görüldüler, alay edildiler. Atalarımızın dinini, yolunu yâni dinsizliklerini boş olan ve hiçbir kıymeti olmayan şeyleri asla terk etmeyiz, dediler. Başta Peygamberler ve onlara inananlar çok eziyetler çektiler. Ama onlar, imanlarından dönmediler, sabrettiler. Peygamberlerine karşı gelen toplumlar hepsi de gelip geçtiler. Kim bilir kaç asırlar geçmiştir, hepsi toprak altında beklemekteler. Kâfirlerin, zâlimlerin, müşriklerin cehennem çukurlarından bir çukur veyahut "HUFRETUN MİN HUFERİN-NİRAN" olan kabirlerinde bekleyiş, kolay bir bekleyiş değildir. O âlemin bir günü elli bin sene eden dünya gününe göre hesaplayacak olursanız, azabın korkunçluğu ortaya çıkar. Âyette gün olarak geçer. Dünya günü gece ile birlikte hesaplanırsa 24 saatten ibaret olur. Yaz ve kış aylarına göre geceler gündüzlerin saatleri değişir ve böyle devam edip gider. Rabbimiz, dünya nizamını böyle koymuştur ve O'nun koyduğu nizamda (SÜNNETULLAH) asla değişiklik yoktur. Her şeyi bir ölçü dahilinde yaratmıştır. Hal böyle olunca âyette geçen günü ortalama on iki saat alacak olursanız, kâfirlere verilecek azap katlanır gider. Her ne ise o ayrı bir konudur. Benim belirtmek istediğim şey şudur ki, orada vay kâfirlerin hallerine! Mezarda senelerden beri azap altında bekleyip dururlar. Âhiretteki durumları daha da korkunç olacaktır. Rabbimiz; imandan, Kur'an'dan, İslâm'dan bizi uzaklaştırmasın! Birazını burada anlatmaya çalıştığımız durumu, tekrar ederek diyorum ki dalâlette olmak, isyan etmek, Peygamberlere karşı gelmek, inananlara eziyet yapmak, zulmetmek karşılıksız kalmayacaktır. Böylelerini bekleyen müthiş bir azap vardır. İslâmiyet'in ilk dönemlerinde de Müslümanlar çok işkence görüyorlardı. Resulullah, tebliğ vazifesinde karşılaştığı sıkıntılardan dolayı, Mekke'nin o kızgın sıcağında Kâbe'nin gölgesinde oturuyorlardı. O esnada müşriklerden eziyet gören birkaç sahabe geldiler. Perişan bir haldeydiler. Ve (ELÂ TED'Û LENÂ) "Ne olur, bize duâ eyle!" dediler, yardım istediler. O da şöyle buyurdular; "Sizden önceki inananların başına gelenler, sizin başınıza gelmemiştir. Onlar, canlı canlı, derileri yüzülür, demir taraklarla vücutları lime lime yapıldı da onlar imanlarından vaz geçmezlerdi." Ve devamla "Öyle bir emniyet ve sükûnet dönemi gelecek ki kuzu, kurttan korkmadan Hadramevt'e kadar yolculuk yapacaktır. Fakat sizler çok acele ediyorsunuz."

Onun verdiği bu müjde, bir müddet sonra İslâmiyet'in Arabistan'a hâkim olmasının ardından hemen gerçekleşmiştir. Fakat, bu emniyet, dünyayı fesada veren, toprağı, havayı bozanlar tarafından zaman zaman ihlal edilmekte, denizlerde ve karada bozulma alıp başını gitmektedir. Her zaman yazıp, söyleyip ifade etmişimdir ki Resulullah'ın (s.a.v) hadislerinin hepsi mucizelerden ibarettir. O, kıyâmeti haber verirken şöyle buyuruyor: "Kıyâmet öncesi altı şeyi say: Benim ölümüm, Beyt-i Makdis'in fethi, sonra koyunların kuası gibi sayısız ölüm hadiseleri...olacaktır.[1] Beyt-i Makdis'in fethinden haber veriliyor. Hadiste koyunun kuası ifadesiyle kastedilmek istenen husus şudur; koyunların boğazlarında meydana gelen bir

hastalıktır. Koyunları telef eden ağırlı, feci bir hastalıktır. Burada, bir benzetme (teşbih) vardır. Böyle musibet ve amansız bir hastalıktan insanlar ölür giderler.

Beyt-i Makdis'in fethi gibi Resulullah Efendimiz, başka yerlerin fethinden, meselâ Roma'nın fethinden de haber vermişlerdir. İstanbul'un fethinden de "İstanbul, mutlaka fetholunacaktır. Onu fetheden emir ne güzel bir emir, onun askeri de ne güzel bir askerdir." buyurmuşlardır. Yine İstanbul hakkında, diğer bir hadis vardır ki o da "İki bahr (deniz) arasında bir şehir vardır ki, iki defa fethedilir. Biri kılıçla, bir tekbirledir." Gaybı Allah'tan başka kimse bilemez. Onun bildirdiği kimseler ki, Peygamberler ancak bilebilirler. Peygamberlerden başka veli kullarına da bildirmiş olabilir. Bu da ilham yoluyla onların kalplerine ilka etmekle olur. Buna evliyanın kerâmeti denilir. Evliyanın kerâmeti de haktır, inkâr olunamaz. Kur'ân-ı Kerim'de, hadis-i şeriflerde bunlara işaret vardır

Şu, inkâr edilmeyen bir gerçektir ki, elçi olarak gönderdiği Resulünün sözlerini hiçbir zaman boş bırakmaz. Er veya geç, zamanı gelince haber verilenler gerçekleşir. Buradan Kudüs'ün fethi ile bağlantı kurarak şunu demek mümkündür: Kudüs-i Şerif, bilinen tarihî seyri itibariyle Hz. Ömer'in hilâfeti zamanında fethedilmiş, sonra da Selahaddin Eyyûbî devrinde fetih gerçekleşmiştir. Görünen odur ki lânetli millet yahudilerin işgali altında olan Kudüs, yeni bir fetih daha beklemektedir. Mânevî durumları itibariyle mümtaz bir konumda olan bu mâbed için, "Üç yerin dışında yolculuk olmaz." diyerek Mekke'yi, Medine'yi ve Kudüs'ü bildiren Resulullah, aynı zamanda oraya gitmeye gücü olmayanların kandillerinde yakılmak üzere zeytin yağı göndersinler, diye teşvik etmişlerdir. Ayrıca, Mekke'de bir rekât nâfile namaz, Medine'de bin rekata eşit olacağını, Medine'de bir rekâtın, Kudüs'te bin rekata muadil olacağını haber vermiştir.

Kudüs'teki Mescid-i Aksa, Süleyman Aleyhisselâm'ın inşâ ettiği yerdir ki Mirac gecesinde yolculuğun Mekke'den başlayınca Mescid-i Aksa'ya uğramış, orada Peygamberlere imam olup namaz kıldırmasıdır. Bu olayı Kur'ân-ı Kerim, İsra sûresinde haber verirken, "Kulunu bir gecede Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya yürütüp götüren Rabbinin şânı ne yücedir." diye haber verilir. Ayette, Mirac olayı (Lİ NURİYEHU MİNAYATİNA) âyetlerimizi göstermek için buyurulduğu gibi (BAREKNA HAVLEHU) etrafını mübarek kıldığımız yer olarak haber vermiştir. Mübârek olma sıfatını ve özelliğini Mevlâ'mız vermiştir. Kim ne diyebilir? Ne bakımdan mübarektir? denilirse, bildiğimiz ve bilemediğimiz her bakımdan bereketli, mübârek oluşturmaktadır. Konum itibariyle, güzelliği, manzarası, münbit oluşunu bunlar içinde sayabiliriz. Oranın kuruluşunu da hayvanatın dilini bilen, ordusuyla bir aylık mesafeye sabah gidip akşam dönen bir Peygamber, Hz. Süleyman yapmıştır.

Bu konu başlığı devamında daha çok şeyler yazılıp söylenebilir. Filistinli Müslümanların yürekler acısı durumları ve yurtlarını savunan mücâhidler, bize yazımda belirttiğim hadisi daha iyi anlamamıza vesile olsun diyorum.

O Peygamber ne buyuruyordu. Kıyâmet öncesi altı şeyi say; Benim ölümüm, Beyt-i Makdis'in fethi... O halde, "METÂ NASRULLAH" Allah'ın yardımı ne zamandır? diye soran bunalmış Müslümanlara; "ELÂ İNNE NASRALLAHİ KARİB" Dikkat ediniz, âgâh olunuz, Cenâb-ı Allah'ın yardımı muhakkak ki çok yakındır.

[1]Buhârî, İbn-i Mâce, Hakim, Avf b.Mâlik'ten.